

LIMUZINA VERDE

COLECTIA
DE
115
LEI

CARTEA ZILEI

Col. de 18 Le: No. 2

AUGUST WEISSE

Handwritten signature and date: 1/10/1941

Limuzina verde

(Das grüne Auto)

Traducere de ȘTEFAN GHERASE

968

Editura „DANUBIU“, Str. Dr. Istrate, 10
Reg. Com. 1395/941

LIMUZINA VERDE

de August Weissl

*in cartile mele
Original
15.12.1941*

CAPITOLUL I

Comisarul de siguranță dr. Daniel Specht se examinează o ultimă dată în oglindă, își îmbracă blana, apoi coborî în stradă, se urcă într'un taxi și porunci șoferului să-l ducă la sala Sofia.

Pe drum, comisarul își aprinse o țigare și recapitulă în minte afacerea misterioasă care îl preocupa de câteva săptămâni.

Din sertarul biroului unui general, se furaseră cu trei săptămâni mai înainte, câteva documente importante fără să se găsească nici cea mai mică urmă a făptuitorului.

Hoțul procedase într'un mod foarte ciudat. Generalul lucrase toată după amiaza și apoi încuiase documentele în sertar.

Două ceasuri mai târziu, o mulțime de invitați umplură toată casa generalului. După plecarea lor, când generalul se retrase în biroul său spre a continua lucrul, constată lipsa documentelor. Ele dispărușeră deci în timpul când invitați se aflau în locuința sa. Totuș, lista invitaților nu furniză nici un indiciu asupra hoțului, căci printre ei nu se aflau decât ofițeri și personalități mai presus de orice bănuială.

Afacerea aceasta care cerea mult tact și multă discrețiune, nu era ușor de deslegat.

Plictisit, comisarul se gândi la altceva. O scrisoare parfumată îl determinase să meargă la balul din sala Sofia. Scrisoarea emana, probabil, dela o femeie aparținând înaltei societăți căci era scrisă cu caractere energice, pe o hârtie aleasă, ușor parfumată. Stilul scrisorii era ales.

O aventură destul de ciudată, dealtfel...

Cu opt zile înainte, comisarul primise prima scrisoare. O doamnă care semna cu numele Dolores intrase cu el în corespondență. Dece? Pentrucă se plictisea, scria ea, și pentrucă auzise că el ar fi un

om de spirit. Comisarul răspunse măgulit și politicos, că preferă schimbului de corespondență, o convorbire verbală. Trei scrisori fură schimbate căci necunoscuta nici nu voia să audă de o întâlnire. Apoi sosi biletul care-l invita în sala Sofia. I se oferea astfel prilejul să o cunoască.

Tocmai se întreba cum o fi arătând anonima lui corespondentă, când mașina ajunse la destinație.

Atent, ca să nu-și murdărească pantofii de lac, comisarul coborî din mașină, se desbrăcă la garderobă, răspunse abia perceptibil detectivului Huber pe care îl întâlni și dispăru în mulțime.

În jurul lui, numai măști. Petrecerea era în toiu. Comisarul reuși cu greutate să-și facă drum până în dreptul unei estrade la picioarele căreia se opri și rămase locului așteptând. Deodată simți pe umăr ușoara lovitură a unui evantail.

— Bravo doctore! Ești foarte punctual.

O femeie înaltă, bine făcută, se afla lângă el. Era îmbrăcată într'un domino de mătase galbenă și doi ochi negri clipeau prin găurile măștii.

Comisarul se înclină ceremonios.

— Dolores? întrebă el.

Masca zâmbi în chip de confirmare.

— Desamăgit poate?

— O! Deloc. Dealtfel nici nu te pot vedea bine.

Masca înălță capul, mândru. Apoi râse.

— Ah! da. Uitasem... Suntem la bal mascat, deci... ne tutuim?

— De fapt, nici nu te cunosc. Tu însă trebuie să mă cunoști bine.

— Nu. Te văd azi pentru prima oară. Știu numai că ești polițist. Asta mi-ai scris-o singur.

— Și eu nu știu nimic despre tine. Presupun numai...

— Ce anume?

— Că nu ești o femeie care caută o aventură. Trebuie să fi o femeie de lume, ai mult gust, ești străină și locuiești în centru.

— De unde știi toate astea?

— Din scrisori. Folosești expresii pe cari nu le întrebuințează o vieneză. Scrisorile tale au fost depuse la aceeaș cutie din colțul străzii Maximilian. Locuiești deci

prin apropiere. Impresia personală îmi confirmă concluziile pe cari le-am tras din analizarea scrisului, al parfumului, al hârtiei de scris pe care o întrebuințezi precum și a altor mici amănunte.

— Vei polițistii sunteți foarte periculoși, spuse domino-ul, râzând. În fiecare dintre voi se ascunde un mic Sherlock Holmes. Trebuie să fie foarte amuzantă meseria de detectiv. Dacă aș fi bărbat nu m'aș ocupa decât cu deslegarea marilor enigme. Spune-mi, te ocupi și de noul caz care preocupă toată opinia publică?

— Despre care caz este vorba?

— Despre care scriu toate ziarele...

— Da, mă interesez și eu puțințel de afacerea asta.

— Atunci, ți-aș putea comunica ceva interesant, dar numai dacă ești cuminte.

Aceste cuvinte îl făcură atent. Prin urmare, asta era...

Comisarul privi femeea cercetător.

— Nu te mai obosi, doctore, îi spuse ea zâmbind. Nu vei găsi nimic.

— Poate că am și găsit ceva.

— Nu-i batista mea, replică ea glumind.

Sunt destul de prudentă.

— Ai motive să fi prudentă?

— Firește. Nu vreau să fiu recunoscută. Dar de ce te uiți urât la mine? Vrei poate să mă arestezi?

Comisarului nu-i mai ardea însă de glumă.

— Ce voiai să-mi povestești?

— Ah! Te interesează? Voiam să-ți dau numai o indicație. Poliția se 'nșeală.

— Cum așa?

— Urmărește o pistă greșită. Suspectați un ofițer onorabil, un om de o cinste exemplară. Căpitanul pe care îl supravegheați...

— De unde știi asta? o întrebă el, înciudat.

Femeea îl trase mai aproape de ea și îi șopti la ureche:

— Hârțile au fost furate în timpul ultimei serate, de către unul dintre invitați. De un bărbat care este purtătorul unui nume ilustru dar care este totuși o lichea. Dacă vrei să afli mai mult, supraveghează casa din strada Grillhofer Nr. 46!

În aceeaș clipă, un domino roz se apro-

pie de domnoul galben și-i făcu semn să-l urmeze.

— Scuză-mă un minut, mă întorc imediat.

Cele două femei se opriră lângă ușe și comisarul le văzu vorbind agitate. Apoi domnoul negru duse deodată mâna la inimă, se clătină pe picioare și se agăță de marginea ușii ca să nu se prăbușească.

— Impușcat...?! strigă ea.

Apoi, se năpusti afară, urmată de femeia în roz.

Lumea dinprejur auzise strigătul și se înghesui spre ușa pe care eșiseră cele două femei, astfel în cât comisarul nu le putu urma imediat.

Când ajunse afară, femeile dispăruseră.

Alergă până în stradă dar nu zări decât un automobil de culoare verde care gonia nebunește, cotind după primul colț.

CAP. II.

În fața casei din strada Grillhofer 43, se îngrămădiseră, cu toată ora înaintată,

o mulțime de trecători. Unii, curioși, se înghesuiau lângă ferestre încercând să deslușească ce se petrece înăuntru.

În poartă, stătea un gardian oprind accesul publicului în casă.

Dela acest gardian comisarul Specht, află ce se întâmplase.

Cu câteva ore mai înainte, unul din locatarii casei fu găsit mort, cu capul străpuns de un glonte.

Nu se auzise nici o împușcătură și nimeni din casă nu văzuse intrând vreun străin.

Comisarul urcă cele câteva trepte cari duceau la apartamentul cu pricina.

Mai multe bătrâne și două-trei servitoare cari discutau între ele înaintea ușei apartamentului, îi făcură loc să treacă. Comisarul intră într'un vestibul despărțit de bucătărie printr'o ușă cu geamuri. Prin ușa întredeschisă ajungeau până la el mai multe voci. Doctorul Specht se îndreptă într'acolo.

O lampă fumegândă și două lumânări, luminau aranjamentul sărăcăcios al camerei.

Era o încăpere nu prea mare, cu două ferestre, una spre o grădină și alta spre stradă și având înfățișarea obișnuită a camerelor mobilate, dela periferie. Pereții și tavanul erau zugrăviți simplu iar sus, deasupra ferestrelor atârnavu câte o perdeă albă, murdară și atât de scurte amândouă încât abia acopereau o treime din ferestre. Pe peretele de de-asupra unui pat de lemn eștin, două imagini de sfinți, prost înrămate iar alături de pat, un lavoar cu cele necesare pentru spălat.

În mijlocul camerei, înconjurată de trei scaune de paie, se afla o masă veche. Jos, pe podea, lângă scaunul din dreptul ferestrei zăcea cadavrul unui tânăr, exact în aceeaș poziție în care fusese găsit.

După îmbrăcăminte, mortul părea un simplu muncitor. Era îmbrăcat într'un costum de calitate inferioară, iar fruntea și mâinile îi era mânjite ca după o muncă grea. Era întins de-a lungul podelei, neșpalată de multă vreme. Capul întors într'o parte, lăsa să se vadă o rană la tâmplă, mică și bine conturată.

În cameră se aflau doar câțiva func-

ționari ai poliției cari întocmeau procesul verbal de constatare.

În mijlocul camerei, stătea consilierul Wurtz șeful Siguranței, un om cu vastă experiență și mare putere de muncă. El era acela care conducea cercetările.

— Adolf Strebinger a fost ucis cu un glonte al unui revolver având calibrul de 9 mm., dicta el unui funcționar. Ia stai!... îl întrerupse el pe funcționarul care scria la masă. Este imposibil ca rana aceasta să provină dela un glonte de calibru atât de mare...

Se apropia de lampă și examinează atent revolverul pe care îl ridicase de jos.

— Sigur, nu lipsește nici un glonte, constată el. Din acest revolver nici nu s'a tras.

Acum abia îl observă consilierul Wurtz pe comisarul Specht.

— Ah! Bună seara, doctore!... Frumoașă ispravă!... Cunoști amănuntele?

— Nu.

— Pe scurt, iată: pe la orele 9 seara, gardianul Stolzengruber patrulând prin dreptul ferestrelor acestei camere, se uită,

din întâmplare, înăuntru. Victima şedea liniştită la masa asta. După o jumătate de oră, acelaş gardian, văzu pe cel găsit mai în urmă ucis, stând de vorbă foarte agitat, cu un domn elegant îmbrăcat. La 10 fără un sfert, gazda auzi o căzătură.

Se trezi din somn, i se păru că aude gemete şi-şi trezi bărbatul. Acesta bătut la uşa chiriaşului dar cum nimeni nu-i răspunse, intră înăuntru. Un curent de aer rece îl izbi în faţă. În cameră era întuneric. La lumina slabă a felinarului de afară, găsi pe chiriaş lungit la pământ. Crezând că acestuia îi venise rău, vru să-l ridice şi să-l urce în pat. Abia atunci observă că ţine în braţe un cadavru. Speriat, dădu alarma, aprinse lampa, găsi acest revolver lângă cadavru, şi-şi trimise soţia să aducă poliţia care constată că este vorba de o crimă. Criminalul a dispărut probabil pe fereastra de colo care era deschisă.

Şi consilierul îi arată fereastra dinspre grădină.

„Acum eşti în curent cu cele întâmplare. Să trecem mai departe! Deci, Adolf Stre-

binger n'a fost împușcat cu revolverul acesta. Ce părere ai? se adresa el medicului care era de față.

— Sunt de aceeaș păree. Glontelee trebue să fi fost al unui revolver de calibru foarte mic. El a pătruns în capul victimei prin tâmpla dreaptă și a eșit prin tâmpla stângă.

— Să-l căutăm.

— Iată-l! spuse comisarul Specht arătând o gaură în rama unuia dintre tablouri.

— Perfect. Dar dacă glontelee a nimerit acolo, trebue să fi venit din direcția ferestrei din spre stradă. Exact, întări el acest argument, după ce examinează fereastra. Geamul prezintă o spărtură, deci glontelee a pătruns din afară. Acum înțeleg deee nu s'a auzit împușcătura.

Ancheta mai relevă un amănunt interesant.

În buzunarul mortului se găsiră: două coroane în monedă de nichel, câteva scrisori de afaceri, un exemplar din Buletinul Oficial cu data de 12 Ianuarie și un petec de hârtie.

Pe o parte a acelui petec, se afla urmă-

toarea notiță:: „Mâine la 8^{1/2} 23, 5, 2, 27, 70, 17, 32, 11, de chemat la telefon”.

Notița conținea probabil o informație cifrată a cărei deslegare s'ar fi putut să dea vreo indicație asupra crimei.

Pe cealaltă parte erau scrise cu cerneală următoarele cuvinte cari păreau a fi un crâmpciu dintr-o scrisoare: „...sincer încântat de originalitatea d-tale, aş dori mult să-ți fac cunoștință și nădăjduiesc că îmi vei da cât de curând prilejul acesta spre a continua verbal conversația noastră. Cu cele mai distinse simțăminte... Dr. Specht”.

— Cum?... Ce?... Dr, Specht?,,, Doctore, semnătura aceasta este a d-tale?

Comisarului Specht, nu-i venea să-și creadă ochilor. Dar nici o îndoială nu era posibilă. Fițuica de hârtie era un crâmpciu al uneia dintre scrisorile adresate de ei misteriosului domino galben care cu câteva ceasuri înainte îi atrăsese atențiunea asupra acestei case.

Ce legătură putea fi între femeia de lume și lucrătorul acesta? Cum ajunsese, oare, una din scrisorile lui, în buzunarul acestuia?

Comisarul dădu din umeri.

— Trebuie să recunosc, că fițuica aceasta este ruptă dintr'o scrisoare pe care am expediat-o acum patru zile.

— Cui?

— Unei doamne, domnule consilier, cu care am vorbit astă seară dar pe care n'o cunosc bine. Nu-mi pot explica prin ce împrejurare a ajuns această scrisoare în buzunarul victimei. Ca să fiți mai lămurit, vă rog să veniți cu mine pe sală, ca să vă spun cum stau lucrurile.

Comisarul explică consilierului ce se petrecuse în sala Sofia și conchide:

— Judecând după ținuta acelei doamne, este de neînțeles ce legătură poate să existe între ea și acest simplu lucrător.

— Se va găsi fără îndoială o explicație și pentru asta. Demne de reținut sunt două lucruri: întâiu, că domînoul ți-a îndreptat atenția asupra acestei case; al doilea, scrisoarea găsită asupra mortului este o dovadă a legăturii ce trebuie să fi existat între cei doi. Aceste indicii se vor dovedi a fi foarte prețioase căci, omul de coco, uită-te bine la el, face

asupra mea o impresie foarte ciudată. Și apoi, domnul acela elegant cu care a fost văzut vorbind și care a dispărut fără urmă? Dar despre astea vom mai vorbi. Acum să terminăm ce mai avem de făcut aici.

Consilierul trimise după gazdă.

Proprietarul victimei se numea Müller și era meșter tâmplar.

— Când ai intrat în cameră era lumină sau întuneric?

— Intuneric, domnule consilier, dar lampa mai fumega.

— Ești sigur?

— Da. Mirosul se simțea foarte bine și am văzut cum fitilul mai licărea. Când am aprins pe urmă lampa, sticla mai era caldă.

— De când locuia Strebinger aci?

— Trebuie să mă uit mai întâiu în cartea de imobil.

Müller aduse cartea de imobil.

— Iată, spuse el, s'a mutat pe ziua de 5.

— Când s'a comis furtul la Holhorst? îl întreabă consilierul, în șoaptă, pe comisar.

— În seara zilei de 4.

— De unde venea Strebinger, d-le Müller?

— El spunea că din provincie, dar nu mi-aduc aminte de unde.

— Aşa?... În ce priveşte lampa, te rog să-ţi aminteşti precis. Fitulul nu fusese micşorat şi stins?

— Exact, sunt absolut sigur.

— Bine, poţi să pleci.

— Asta însemnează, spuse consilierul după plecarea lui Müller, că, după făptuirea crimei cineva se mai afla în cameră. Capul victimei trebuie să fi fost bine luminat atunci când s'a tras de afară. Omul din casă, a fost de faţă atunci când s'a comis crima şi tot el este acela care a suflat în lampă.

— Nu se poate ca lampa să se fi stins din cauza curentului produs de deschiderea ferestrei? întrebă Georg Schulz şeful poliţiei **criminale**.

— Nu, căci în cazul acesta curentul ar fi produs şi alte neorândueli prin cameră. Dealtfel sunt convins că străinul acela avea motive să facă întuneric înainte de a dispărea pe fereastră. Poate că era un complice al asasinului. Suspect este însă că

indivizul, în loc să dea alarma, a preferat s'o șteargă. Doctore Specht, urmărește te rog mai departe această urmă. Este vorba de un domn elegant, blond, îmbrăcat cu o blană și purtând monoclu. Omul a fost văzut de garzianul Stolzengruber. A fost martor când s'a comis crima și a dispărut pe fereastra de colo...

CAP. III.

În următoarele 48 ore, în biroul poliției de siguranță domni o activitate febrilă. Se făcură tot soiul de cercetări; fură audiate mai multe persoane; funcționarii întocmără lungi procese-verbale iar consilierul Wurtz deveni din oră în oră mai întunecat.

După trei zile, toate persoanele în legătură cu crima își aveau declarațiile înregistrate dar acestea erau fără importanță.

Strebinger trăise foarte retras, nu frecventase pe nimeni, părăsea foarte rar locuința, prânzul și-l lua într'un mic birt din strada Grillhofer șezând întotdeauna

la aceeaș masă. Asta era tot ce știau să spună martorii.

Cercetările despre individul care dispăruse pe fereastră nu dădură nici ele vreun rezultat. Fusesse văzut de vreo trei ori într'o cafenea și poliția nu obținuse decât doar o descriere aproximativă a persoanei lui. În casa din strada Grillhofer nu-l cunoștea nimeni. Se știa numai că Strebinger, primise de câteva ori vizita unui domn căruia îi deschidea el însuși ușa.

D-rul Specht încercă să dea de urma domnoului. Ii scrise iarăși la poste-restant și puse oficiul poștal sub supraveghere, dar scrisorile rămaseră neridicate.

Consilierul Wurtz, examinează încă odată vraful de acte pe care le avea în față și apoi trimise să-l cheme pe d-rul Specht.

— Am nevoie de d-ta, îi spuse el, când acesta se prezintă după câteva minute. Directorul General al Siguranței se interesează foarte mult de crima din strada Grillhofer. Motivul este limpede: furtul documentelor dela generalul Holhorst îl preocupă în cel mai înalt grad și cum

acest furt este pus în legătură cu crima din strada Grillhofer, atenția lui se îndreaptă în această direcție. Speră să găsim repede mijloacele cari să ducă la o deslegare a enigmei. Am fost chemat la el și peste o oră trebuie să-i dau un raport amănunțit asupra mersului anchetei. Ai ceva noutăți?

— Nu, d-le consilier. L-am interogat încă odată pe proprietar și pe câțiva vecini și am făcut cercetări și la poștă dar fără nici un rezultat.

— Era de prevăzut. Corespondența d-tale anonimă nu se va mai arăta. În această direcție nu-i deocamdată nimic de făcut. Am fost eri din nou în strada Grillhofer și am ajuns la convingerea că este imposibil ca glonteile să fi fost tras din stradă.

— Bine, dar atunci, cum s'a comis crima?

— Ferestrele dela parter sunt prea sus. Când privești de afară, poți vedea tocmai bine umerii și capul unui om care stă în fața mesei, în picioare. M'am convins eu însumi și am făcut și măsurători.

Dacă s'ar fi tras din stradă, glonteale n'ar fi mers orizontal ci în diagonală și ar ar fi nimerit în rama de sus a tabloului și nu în cea de jos; deci glonteale a fost tras dela acelaș nivel cu încăperea victimei.

— Crezi poate că s'a tras dintr'o mașină?

— Da de unde! Cine-ar avea dexteritatea să treacă prin fața casei într'un automobil și să tragă din plin mers? Dealtfel, gardianul era tot timpul pe stradă și n'a zărit nici o mașină trecând sau staționând în fața casei.

— De unde s'a tras atunci dacă nici din casă și nici din stradă?

— Nu rămâne decât o singură posibilitate: să se fi tras din casa de peste drum. Ea este nelocuită și cheia o are portarul. Acesta este primul lucru ce voiam să-ți comunic.

D-rul Specht își scoase carnetul și voi să-și noteze ceva.

— Nu te mai osteni, doctore dragă, spuse consilierul. Afacerea aceasta este atât de încurcată în cât va trebui să punem la lucru mai mulți polițiști. D-ta nu poți

lucra în mai multe direcții în acelaș timp. Roagă-l pe colegul d-tale d-rul Martens să se ocupe de chestia asta și vino apoi la direcțiunea generală.

D-rul Specht se duse să execute ordinul în timp ce consilierul Wurtz continuă să examineze actele. Puțin mai târziu se prezentă înaintea lui un tânăr foarte bine îmbrăcat.

— Vă cer scuze, d-le consilier, spuse acesta. Am vrut să mă anunț însă n'am găsit pe nimeni în anticameră.

— Ah! Bună ziua, domnule baron. Ia loc te rog. Vii tocmai la timp. Te-am invitat la mine în legătură cu ultima noastră întrevvedere. Astăzi, îți pot face o ofertă concretă. Am o însărcinare pentru d-ta.

— Adevărat?

— Da. Fi atent. Probabil că ai relații în lumea bună. În aceste cercuri trebuie să facem o cercetare, în cea mai mare taină, la persoane foarte sus puse. Numele lor ți le voi indica imediat ce vei fi de acoră.

— Iartă-mă, domnule consilier, dar a-

ceasta îmi este imposibil.

— Dece?

— Nu știu cum să vă expic. Acum opt zile v'am rugat eu însumi să mă folosiți. Așa, de plăcere și pentru că doream să capăt o ocupație. De când am eșit din armată nu mai am nici o treabă. Să mă streccor însă ca spion, în cercurile pe care le frecventez, asta nu pot.

— Dar bine, d-le baron, despre așa ceva nici vorbă nu poate fi. Rolul d-tale va fi acela de a aduce poliției servicii importante și nu numai poliției ci și țării. Ai auzit desigur de dispariția unor documente importante cari au fost furate din sertarul generalului Holhorst. Avem motive să credem că acest furt este în legătură cu crima din strada Grillhofer. Nu este deci vorba de a face un serviciu de spion ci de a găsi un spion care a comis probabil și o crimă. Tocmai d-ta ca ofițer ar trebui să înțelegi importanța unei asemenea însărcinări.

— Dacă-i așa...

— Așa este. Documentele cari au fost furate, sunt foarte importante. Trebuie să

facem imposibilul ca să le regăsim.

— Cine vă spune că nu este prea târziu.

— Cine? Crima din strada Grillhofer.

— Nu înțeleg.

— Ai să pricepi imediat. Bineînțeles dacă accepți să lucrezi pentru noi. Nu m'as adresa d-tale dacă n'as știu că ne poți ajuta în acest caz. Noi lucrăm în toate cercurile societății, numai în saloane nu pătrundem fără a fi recunoscuți. Ori în cazuri atât de delicate nu putem face nimic dacă suntem recunoscuți. Firele acestei afaceri duc poate în cine știe ce budoar unde nu poate pătrunde un polițist. D-ta însă vei putea. Dacă accepți, viitorul d-tale îți este asigurat.

— Dacă este vorba să punem mâna pe un trădător, sunt gata să vă ajut.

CAP. IV.

Comisarul dr. Martens era un polițist foarte ambițios. Era foarte mândru de însărcinarea delicată ce i se dase.

Însoțit de doi detectivi, el se duse în

strada Grillhofer. Voia să controleze datele culese de consilier și să lucreze mai departe în concordanță cu cele constatate la fața locului.

În fața casei cu Nr. 46, comisarul se opri și se uită cercetător împrejur. Consilierul avea dreptate. Din stradă era exclus ca asasinul să fi tras. Fereastra locuinței victimei se afla prea sus. Din stradă nu se vedea decât partea de sus a pereților și tavanul camerei.

Comisarul intră în casa de peste drum unde la etajul I, locuia contabilul Pflegling.

Îl primi un domn corpulent, jovial, care îl conduse într-o sufragerie dela fereastra căreia se vedea casa dela Nr. 46.

Comisarul îi puse câteva întrebări lipsite de importanță și se îndreptă spre fereastră. O singură privire îl convinse despre imposibilitatea de a se fi tras de acolo.

Rămânea deci numai apartamentul dela parter.

Comisarul coborî și-l chemă pe portar.

— Vino cu mine în apartamentul cel

gol. Vreau să-ți pun câteva întrebări.

— Sunteți dela poliție?

— Da.

— Atunci poftiți.

Intrarea în apartamentul dela parter la care se ajungea urcând numai câteva trepte, se afla într'o nișe, în fundul unui coridor întunecos.

Portarul încercă să descuie repede ușa apartamentului dar nu izbuti.

— Drace!... Nu vrea să se deschidă de loc. Ce naiba o fi având?

În cele din urmă, broasca cedă.

Comisarul trimise totuși pe un detectiv să aducă un lăcătuș și intră în apartament însoțit de portar.

Apartamentul se compunea dintr'un dormitor, un cabinet de toaletă și o bucatărie.

D-rul Martens trecu în revistă încăperile și se opri în cabinetul de toaletă. „Numai de aci s'a putut trage, își spuse el, căci dela fereastra cabinetului se vedea lămurit camera de peste drum. Aci trebuie să fi stat asasinul când și-a împușcat victima”.

N'o fi lăsat urme?

Comisarul cercetă cu atenție peste tot; podeaua, pereții goi și fereastra.

În camera goală nu era cine știe ce de găsit. Pretutindeni numai praf. Doar în fața ferestrei fusese măturat de curând și grămăjoara de gunoiu se mai afla într'un colț.

— Cine a măturat aici?

— Baba mea, domnule comisar.

— Când?

— A măturat când a auzit că domni de la poliție vor veni pe aici, ca să găsească curățenie.

Comisarul chibzui vreme de-o clipă. În orice caz, se măturase după crimă. Dacă exista vre-o urmă, n'o putea găsi decât acolo.

D-rul Martens luă o bucată de hârtie și-l puse pe portar să dea cu mătura gunoiul peste ea. În timp ce portarul se executa, detectivul care îl însoțise pe comisar și care urmărea atent operația, se plecă și ridică de jos un obiect pe care îl întinse comisarului.

Era o mică agrafă dintre acele pe cari le folosesc femeile ca să-și prindă părul.

D-rul Martens o examinează foarte atent, în plină lumină și găsi prinse de ea. câteva fire de păr de un blond roșcat.

— De când este goală locuința? îl întreabă comisarul pe portar.

— Dela 1 Ianuarie.

— Și cine a fost ultimul locatar?

— Un bătrân meșter-cismar.

— Era însurat?

— Da.

— Și cum arăta nevastă-sa?

— O babă urâtă foc, fără dinți și cu câteva fire de păr alb în cap.

— Cine a vizitat locuința de când s'a mutat locatarul?

— De două ori, oameni din cartier și odată unul dela poliție.

— Dar vreo feemie n'a venit să vadă locuința?

— Ba da. Au venit vre-o trei... ba nu, patru.

— Ce fel de femei? Din lumea bună?

— Știu și eu? Au venit cu basmale pe cap.

— Ce fel de păr are soția d-tale?

— Are păr puțin...

— De ce culoare te-am întrebat?

— Ei, nu tocmai așa de negru cum a fost în tinerețe.

— Ai vre-o fată?

— Nu, n'am copii.

— Spune-mi te rog, nu locuiește pe aci prin apropiere vre un meșter care fabrică piepțini?

— Chiar eu mă ocup cu așa ceva, căci asta-i meseria mea.

— Uită-te te rog la agrafa asta. Ce fel de agrafă este?

Portarul întoarse agrafa și pe față și pe dos.

— Este o agrafă foarte fină, decretă el. Din carapace de broască țestoasă. Este o bucată veritabilă și foarte scumpă că-i de culoarea bloncului deschis. Cine s'o fi pierdut? O doamnă care să poarte o agrafă așa de scumpă, n'a intrat niciodată la mine.

Comisarul conchise deci că o femeie având părul de un blond roșcat și pe care nimeni n'o cunoștea, pătrunsese aici.

Să fie oare 'n legătură cu crima?

D-rul Martens scoase o lupă din bu-

zunar și examinează minuțios rezemătoarea dela fereastră. Găsi imprimată în praful de acolo, urma unei mâini care se rezemase de lemnul ferestrei. Era fără îndoială, urma unei mâini de femeie și anume mâna dreaptă. Urma era prea mică pentru a fi a unui bărbat, iar pentru a unui copil era prea mare. Cu lupa, urma se vedea foarte distinct. Înainte de a continua cercetările, d-rui Martens fotografiă urma apoi se duse să asiste la demontarea broaștei dela ușa principală căci lăcătușul își făcuse apariția.

Mecanismul broaștei era îngroșat de ulei și praf. În câteva locuri însă, se vedeau distinct, zgârieturi proaspete cari dovedeau că pentru deschiderea broaștei nu se folosiseră numai cheia obișnuită.

Lăcătușul fu de aceeași părere.

D-rul Martens împachetă broasca, o dădu în păstrarea detectivului, și se duse să continue cu examinarea ferestrei.

Asasinul probabil deschisese fereastră înainte de a trage. Pe frigul care domnea atunci, va fi pândit desigur momentul cel mai prielnic înainte de a apare la fereastră,

altcum ar fi fost foarte riscant pentru el. Trecătorilor și gardianului Stolzengruber li s'ar fi părut curios dacă pe frigul acela ar fi zărit fereastra deschisă. Asasinul va fi așteptat deci în dosul ferestrei închise până ce i s'a ivit prilejul de a comite crima.

D-rul Martens cercetă și geamul, tot cu lupa. Aproape de marginea interioară a geamului dinăuntru, descoperi cinci puncte reprezentând urmele unei mâini având unghii lungi, tăiate oval. Prin urmare erau ale unei mâini îngrijite care se sprijinise de geam. Desigur mâna aceleiași persoane a cărei urmă o găsise și pe lemnul dela fereastră. Compară ambele urme și constată că erau ale aceleiași mâini. Fotografia mărită o va dovedi.

Prin urmare, o femeu...?

Afacerea părea că ia o întorsătură romantică.

Să fie o crimă din gelozie?

D-rul Martens puse să se demonteze geamul și-l împachetă cu grije.

Mulțumit de rezultatul cercetărilor, părăsi apartamentul pe care îl sigilă și a-

poi se duce direct la profesorul Hartlieb, un savant în materie de cercetări și analize microscopice.

D-rul Hartlieb se afla tocmai în laborator. Ii predete pachetele cu prețioasele descoperiri.

— Deoarece am nevoie urgentă de agra-fă pentru cercetări, te rog să procedezi mai întâi la examinarea firelor de păr, se rugă el. Cât poate să dureze analiza?

— Dacă ai nevoie atât de urgentă, ți-o fac imediat. Intr'o oră, sunt gata.

— Dacă îmi dai voie, aștept chiar aici.

D-rul Hartlieb cercetă firele la microscop după ce le tratează în prealabil cu diferiți acizi, operație care dură vreo jumătate de oră, apoi eși din laborator și se întoarce cu un pieptăne, după care reluă analiza. În cele din urmă se adresează comisarului:

— O coincidență fericită îmi oferă posibilitatea să-ți dau informații precise cari poate vor fi pentru d-ta de mare importanță. Firele de păr aparțin unei femei foarte îngrijite, în vârstă de 30—35 de

ani și care se folosește numai de cosmeticurile cele mai scumpe. Firele erau negre și au fost vopsite cu una din cele mai scumpe tincturi care se numește „Fleur d'Or“ și se vinde cu 40 de coroane sticla.

— Doctore dragă, întrebă comisarul, neîncrezător, de unde știi toate acestea?

— Foarte simplu, d-le comisar. Firele de păr prezintă la microscop unele pete și rădăcina lor are culoarea neagră. De aci trebuie să tragem concluzia că femeea nu este bătrână și că mai înainte părul ei a fost negru. Durata medie necesară dizolvării rădăcinei în substanța de analiză este aceeași cu a părului soției mele, de unde trag concluzia asupra vârstei aproximative. Analiza tincturei cu care a fost vopsit părul, îmi indică compoziția tincturei de păr care mi-e foarte bine cunoscută sub numele de „Fleur d'Or“. Precum vezi, n'a fost prea greu.

— Poti poate să-mi spui unde se prepară tinctura aceasta?

— Desigur, doctore, la Seifert & Co., pe Graben. Ei m'au rugat de curând să le supun tinctura unei analize ca să certific că este nevătămătoare.

D-rul Martens se duse la Graben. Directorul firmei Seifert și Co. îi spuse că tinctura ce-l interesează se fabrică abia de două luni și că n'a fost pusă în vânzare de cât de foarte curând. Doar câteva doamne cumpăraseră această tinctură și vânzătorul îi putu chiar indica numele lor pe cari comisarul și le notă cu grije.

Deodată, d-rului Martens îi trecu prin minte că din moment ce femeia străină s'a strecurat în apartamentul gol, trebuia mai întâiu să fi luat informații de undeva despre acel apartament și deci trebuie să fi intrat de vreo câteva ori în imobil.

N'o fi văzut-o cineva?

D-rul Martens se întoarse în strada Grillhofer și întrebă mai întâiu pe locatarii imobilului. Nimeni nu-i putu da vreo relație. Numai o servitoare a unuia dintre chiriași își aminti că într'o seară, cățelușul stăpânilor lătrase furios. Auzind cum cineva umblă pe afară, servitoarea întredeschise ușa și văzu pe o femeie coborînd în grabă scările. Nu-i putuse vedea fața dar își amintea că avea părul de un blond roșcat. După multe întrebări,

comisarul putu stabili că acest incident avusese loc la 9 Ianuarie, deci cu trei zile înainte de crimă.

Prin vecini și la debitantul din apropiere, comisarul nu mai află nimic.

Îi cercetă și pe birjarii din stația dela colțul străzii. Unul dintre ei avusese în seara zilei de 9 Ianuarie pe la orele zecé, o clientă cu părul roșcat. O condusesse până în strada Alser la Nr. 64 unde femeia îi dăduse drumul după ce îl plătise foarte bine.

— Am crezut că locuiește acolo, adăogă birjarul, dar cotind strada dincolo, am zărit femeia cum se suia în trăsura lui Bockfranzel care are stația în Penzing.

Comisarul își notă adresa și porni într'acolo.

Stabili repede că imobilul dela nr. 64 are două intrări dintre cari una răspunde în fața stației de trăsuri Penzing. Îl întrebă pe Bockfranzel și acesta își aminti de clienta cu părul roșcat. Ea îi poruncise s'o conducă până în strada Panil dar nu merse până acolo, ci coborîse după podul Elisabeta. Altceva nu știa și nici comisarul nu putu descoperi mai mult. Dela podul

Elisabeta, urma femeii se pierdea definitiv.

*

D-rul Martens lucră cu înfrigurare toată săptămâna.

Cită la Siguranță pe toate persoanele cu cari venise în contact în timpul cercetărilor și le puse să repete în scris declarațiile lor.

Experții depuseră și ei rezultatul analizelor cari duceau exact la aceleași concluziuni la care ajunsese și comisarul.

Fotografiile amprentelor fură mărice, dar ele nu spuneau de cât acelaș lucru.

Pe scurt, cercetările de până atunci arătau doar, că o femeie cu părul de un blond roșcat, făcând parte din lumea bună, se învârtise prin preajma locului unde se comisese crima. Că această crimă fusese opera ei, părea să o invedereze faptul că trebuie să fi intrat în camera de unae se trăsese glonteale ucigător de vreme ce se găsisse acolo agrafa ei.

Era însă acest fapt îndeajuns spre a o pune sub inculpare pentru crimă?

Dacă cel puțin, s'ar putea afla amănunte mai detaliate despre individul care se aflase în momentul crimei, în camera victimei? Poate că prin el s'ar fi ajuns la deslegarea enigmei. Dar omul dispăruse fără altă urmă de cât aceea care ducea la o cafenea din cartier, unde fusese văzut de casierită în trei rânduri când venise să aștepte un automobil de culoare verde care de fiecare dată îl luase de acolo.

D-rul Mariens cercetase și chestia celor două dominouri. Scrisorile adresate de necunoscuta aceea d-rului Specht, fură supuse deasemenea unei expertize, dar această expertiză nu putu lămuri nimic.

D-rul Mariens mai încercă un lucru: deoarece plicurile acelor scrisori purtau invariabil aceeași ștampilă, cu cifra aceluiaș oficiu poștal, comisarul se prezintă la acel oficiu cu nădejdea că poate cineva dela poștă va recunoaște scrisul. Dar și acest demers rămase infructuos.

Intre timp se făcu și autopsia lui Strebinger.

Medicii constatară acelaș lucru pe care îl constatare și consilierul Wurtz cu pri-

vire la drumul parcurs de glonte și atâtă tot.

Inmormântarea se făcu discret și nici cu acest prilej nu surveni nimic nou.

Puținele obiecte rămase de pe urma victimei fură cercetate și ele. În afară de rufărie care toată purta inițialele A. S., în fundul unui cufăr fu găsit un plic conținând o scrisoare începută și un fel de testament care glăsuia astfel:

„... dacă în zilele astea mi se va
 „întâmpla ceva rău și care ar avea
 „drept consecință moartea mea, tai-
 „nele și rufăria mea să fie vândute
 „la licitație. Din suma ce se va ob-
 „ține să se achite d-lui Müller cât
 „î se cuvine pentru micile sale chei
 „tueli, iar prisosul ce va rămâne să
 „se predea comunei, pentru săraci,
 „deoarece nu am nici o rudă“.

Ciudatul testament purta data de 6 Ianuarie, deci fusese scris a doua zi după mutarea lui Strebinger în casa din strada Grillhofer; din el rezulta că victima avea

motive să creadă că i se va întâmpla ceva. Mai limpede părea a fi scrisoarea care avea textul următor:

Dragă prietene,

Inevitabilul s'a întâmplat. Ceea ce am voit să evit n'a fost posibil. Acum trei zile, am întâlnit-o, întâmplător, pe stradă. M'a recunoscut imediat și m'a urmărit. De atunci nu nu mai am liniște. De trei ori a fost deacum aici și odată mi-a scris. Ce? Ți poți închipui: mi-a cerut scrisorile.

Prima mea grije a fost să dispar și m'am mutat imediat în alt cartier. Dumnezeu știe dacă o slujă la ceva. Presimt că de data aceasta va fi zadarnic.

Barem de n'aș fi într'o situație atât de critică. Dar tu știi, că autorităților nu mă pot adresa. Dealtfel sper să pot pleca în 3—4 zile. Contrar așteptărilor, toate au decurs bine și afacerea este ca și perfectată.

Poate că temerile mele nu se vor adevăra...

Aci, scrisoarea se termina; purta însă tot data de 6 Ianuarie. Din această scrisoare, un lucru reeșea limpede: că în viața lui Strebinger existase o femeie a cărei prezență era amenințătoare pentru el.

— Nu crezi, d-le consilier, că toată chestia asta este o afacere pur sentimentală?

— Nu, doctore, dimpotrivă. Scrisoarea acestui Strebinger îmi dă mult de gândit. Nu trebuie să ne zăpăcim. Să nu uităm că d-rul Specht fusese făcut atent asupra casei din strada Grillhofer de către femeia din sala Sofia. Ultimul pasaj al scrisorii cred că se referă la documentele pe cari le căutăm și despre cari i s'a vorbit doctorului special de către domino. Se pare că cel ucis le avusese asupra lui și că urma să le vândă acelui individ elegant, pe care l-a zărit o clipă gardianul din post. De aci rezultă că avem de-aface mai degrabă cu o afacere politico-diplomatică de cât cu una de dragoste. De-altfel, mai țin să-ți comunic un amănut

foarte interesant: experții cari au examinat glonteale au găsit că el nu conținea pulbere ci a fost tras dintr'un mic revolver american funcționând cu aer comprimat.

CAP. V.

— Toate sunt bune și frumoase, d-le consilier, spuse baronul, dar uite ce e: nu știu cum să încep lucrul. În asemenea chestiuni, n'am nici o experiență.

— Dragă domnule baron Sphor, norocul și întâmplarea sunt cei mai buni aliați ai noștri. Iată, aici am o listă a tuturor doamnelor cari își vopsesc părul cu „Fleur d'Or“. Examineaz-o puțin. Nu cunoști pe nici una din ele?

Baronul Sphor cercetă lista și zise:

— Ba da, pe câteva din ele le cunosc. Pe bătrâna baroană Sturm care are o înfățișare groaznică. Apoi pe minunat de frumoasa d-nă von Felz care are ochi de vampir. Aceasta poate ar fi în stare să făptuiască o crimă căci are un trecut cam nebuloș. Se spune chiar că ar fi fost

cândva într-o afacere de gelozia care i-ar fi adus grave complicații și de cari ar fi scăpat ca prin minune. Apoi o mai cunosc pe contesa Campobello și pe marchiza Salvoni cu urâtenia ei de fată. Da, și pe artista Ella Schwarz dar aceasta nu trebuie luată în considerație, căci am văzut-o acum cinci zile cu părul castaniu. Abia aseară am observat că și-a schimbat culoarea părului și era aproape să n'o mai recunosc.

— Firește, o cunoști și pe asta. Ștreen-garule! Vezi prin urmare că nu-i chiar atât de greu. Azi după amiază, vizitează pe una dintre aceste doamne și îndreaptă discuția asupra crimei. Reține ceea ce spune lumea și dacă ți se pare ceva suspect caută să afli unde se găsea doamna vopsită cu „Fleur d'Or“, în seara zilei de 12.

— Va să zică trebuie să întreprind un fel de recunoaștere.

— Exact. Îți urez noroc, d-le baron, mai adăogă consilierul Wurtz, despărțindu-se de el.

Ajuns acasă, baronul Sphor făcu pregătirile necesare spre a putea pătrunde în

saloanele respective. Scrise mai multe scrisori câtorva camarazi având relații cu ajutorul cărora să se poată introduce în societatea acelor familii pe cari nu le frecventase încă. Dealtfel, baronul avea accesul în multe saloane și nu-i fu greu să înceapă cercetările chiar în aceeași zi.

După amiază el o vizită pe marchiza Salvoni, găsi acolo mai mulți invitați, fu foarte curtenitor cu bătrâna doamnă, flirtă puțin cu tinerile fete și își lăsă apoi la toate familiile pe cari le întâlnise acolo, cartea sa de vizită, chiar a doua zi.

Timp de o săptămână, baronul Sphor hoinări prin saloane, fără nici un rezultat deși întâlnise acolo câteva dintre femeile cu părul blond-roșcat.

— Nu trebuie să te descurajezi, îl îmbărbătă la sfârșitul săptămânei, consilierul Wurtz. Așa-i întotdeauna în meseria noastră. Trebuie să ai răbdare. Ce faci astă seară?

— Sunt invitat la o serată, la contesa Campobello care și ea este una dintre acele femei cu părul roșcat.

— Sper că vei afla lucruri interesante

în casa ei, spuse Wurtz. Fi deci foarte atent.

Casa contesei Campobello era plină de invitați. Aproximativ o sută cincizeci de persoane. Onoierile casei le făcea însăși gazda.

Contesa di Campobello era o femeie foarte frumoasă și avea niște ochi pătimăși cari te băgau în sperietți atunci când scăpărau luciri sălbatece. Gura ei nervoasă avea trăsături energice iar fața îi era de o paloare surprinzătoare.

În contrast cu statura ei impunătoare, soțul ei contele Ernesto di Campobello, era mic de talie și ofilit. Contrastul între cei doi soți era atât de mare, în cât toată lumea era convinsă că frumoasa contesă căsătorindu-se cu acest bărbat de 60 de ani și care i-ar fi putut fi tată, făcuse doar o căsătorie de conveniență.

Contesa Violetta di Campobello era o femeie cu foarte mult amor propriu. Avea ambiția să vadă în saloanele palatului ei

cât mai multă lume și această serată era încă unul dintre triumfurile ei.

Două noi invitați apărură în prag.

— Bună seara, conte Heinen, îl salută contele di Campobello, prietenos.

— Permite-mi să-ți prezint pe prietenul meu baronul Sphor, spuse acesta.

— Incântat, d-le baron, răspunse gazda. Vino să te recomand soției mele.

Pe Heinen, contesa îl salută foarte rece dar cu baronul Sphor fu cât se poate de amabilă.

— Mi se pare că ne cunoaștem de-acum?

— Desigur, contesă, dela baroana Spillern.

— Da. Mi-aduc aminte.

Contele Heinen își mai prezintă prietenul și altor cunoscuți apoi se așază la o masă de joc și se angajă la o partidă de whist în timp ce baronul Sphor începu o conversație cu unul dintre proaspetții lui cunoscuți.

— Servus, Sphor! auzi el deodată pe cineva în spatele său.

Era un căpitan din Statul Major.

— Ești în concediu? îl întrebă Sphor.

— Nu; am scăpat, dela zintâiu.

— Așa? Asta n'am știut. Și ce mai faci?

— Cu școala de războiu am terminat precum ți-am spus și acum rămân la Viena. Scuză-mă un minut, adăogă el grăbit, văzând-o trecând pe contesa di Campobello.

— Contesă, te rog, n'ai aflat nimic despre baroana Sternburg?

— Nu. De o săptămână este de negăsit. Se spune că ar fi plecat din Viena. Poate ar putea să-ți dea vreo informație mai precisă contele Heinen. L-am zărit acolo la o masă de whist.

— Îți mulțumesc mult, dragă contesă.

— Dacă vrei să-l cunoști pe Heinen, pot să te recomand, se oferă Sphor.

— Oh!... Pe ăsta îl cunosc dar prefer să-l evit.

— Dece?

— Nu-mi este simpatic. Se spune despre el că este un cartofor și un bețiv și că ar trăi din experiențe. Și-acum doi ani a fost implicat în afacerea aceea ră-

masă încă nelămurită.: Nu, mai bine renunț.

— Faci aluzie la chestia dela manevrele regale? Cred că ești nedrept. Desigur, a fost o gravă neglijență din partea lui dar ce să-i faci; omul a băut atunci un pahar mai mult și asta-i tot.

— Nu te îmbeți când ești în serviciu.

— S'a bizuit pe plutonier...

— In contra instrucțiunilor primite... dar să lăsăm asta... a avut noroc cu unchiul său generalul Holhorst... Un altul, nu știu cum ar fi eșit basma curată.

— Ascultă! Eu sunt în relații cu Heinen. Dacă vrei mă duc și-l întreb despre baroană.

— Ți-aș fi foarte îndatorat. Dealtfel iată-l că vine.

Sphor îl întâmpină și-l întrebă:

— Ascultă Heinen! Baroana Sternburg se află la Viena?

— Cine, vară-mea? Dece te interesează?

— Unul dintre prietenii mei a întrebat-o pe gazdă despre ea și a fost trimis la tine să ia informații.

— Și de ce nu mi se adresează mie direct ?

— A fost chemat de cineva și m'a rugat pe mine să te întreb dacă te văd mai înaintea lui.

— Cine este domnul acela ?

— De unde știi că este domn ?

— Presupun numai. Verișoara mea este o femeie frumoasă și deci o asemenea presupunere este îndreptățită. Ei, despre cine e vorba ?

— Bine omule, dar ești un adevărat inchizitor. Dar dacă ții neapărat să știi, iată: este căpitanul Fernkorn.

La auzul acestui nume, fața lui Heinen se întunecă.

— Va să zică, tot se mai ține după ea ? Spune-i că baroana se află în călătorie. Este la Berlin. La 11 Ianuarie mi-a telegrafiat de acolo. Să nu plece însă după ea, căci asta i-ar fi neplăcut.

— Am să i-o spun. Mai rămâi mult ?

— Nu. Mă duc să-i mai spun ceva gazdei și-apoi plec. Azi n'am noroc la joc.

După ce se despărți de Heinen, baronul Sphor îl căută pe Fernkorn.

— Știu de-acum unde este baroana, îi spuse acesta.

— Heinen mi-a spus că se află la Berlin.

— Știe cine se interesa?

— Da.

— Atunci înțeleg. Baroana nici n'a fost la Berlin. Acum 14 zile a plecat pe nepusă masă la Venetia.

— Heinen spunea că i-a telegrafiat în ziua de 11 dela Berlin.

— In ziua de 11? Minte. In ziua de 12 am întâlnit-o pe Ringstrasse iar în 13 a plecat la Venetia. Tu mai rămâi?

— Nu, plec și eu.

— Atunci, mergem împreună.

La despărțire, gazda le spuse zâmbind prietenos:

— Nu uitați domnilor, că în fiecare Joi, între șase și opt seara, sunt acasă.

*

Pe drum, cei doi prieteni vorbiră despre tot soiul de lume.

— Ia spune-mi Franz, cum arată baroana Sternburg?

— Este o femeie foarte frumoasă, cu ochii negri și părul de un blond roșcat. Sphor deveni atent.

— Cu părul ca al contesei di Campobello? întrebă el.

— Da. Cam ca al ei., poate cu o nuanță mai viu.

— Nu știi dacă nu și-l vopsește?

Căpitanul zâmbi.

— În chestii de astea, nu mă pricep. Judecând după înfățișare, nu cred. Dar este posibil. M'a rugat odată, înainte de Crăciun, să-i cumpăr o apă pentru păr.

— Nu se numea „Fleur d'Or?” Costă 40 de coroane și se găsește la Seifert & Co. pe Graben.

— De unde știi? întrebă căpitanul mirat.

— Presupun numai. Apa asta de păr este acum la modă.

— Așa?... Totuși, nu pot crede că își vopsește părul.

— Și ce fel de coafură poartă?

— Nici asta nu-ți pot spune. În spate

are părul ridicat iar în față, bucle. Și lateral, agrafe din carapace de broască. Dar de ce te interesează toate astea?

— Pentrucă de o săptămână sunt în căutarea unei femei care își vopsește părul cu „Fleur d'Or“ în blond roșcat și care poartă asemenea agrafe.

— O aventură?... Înțeleg. O cunoștință la bal, nu?

— Cam așa ceva.

— Și acum crezi că... Nu, nu dragă, este exclus. Ea nu iese nicăieri. Și ca să nu te mai ostenești degeaba, află că Meta este logodnica mea.

— Logodnica ta?

Ca fulgerul îi trecu prin minte lui Sphor amănuntul, că deși logodită, ea părăsise subit orașul fără a-i lăsa logodnicului adresa.

— Suntem ca și logodiți. Plecarea ei s'a întâmplat pe neașteptate. Ascultă numai: în ziua de 12 o conduc pe Mariahilferstrasse unde făcuse câteva cumpărături. Seara aveam întâlnire în sala Sofia. Voia să asiste la un bal mascat. M'am oferit s'o însoțesc până acolo, dar

m'a refuzat și am convenit să ne întâlnim la ora 10 direct la bal, în foyer. Am fost punctual dar ea n'a venit. Se făcu ora 10,30, 11, 11,30... am căutat-o prin sală și peste tot până la galerie dar n'am dat de ea. Ingrijorat, am luat o mașină și m'am dus până la ea. Ferestrele erau iluminate și la una din ele i-am văzut silueta. Probabil că a fost împiedecată dintr'un motiv oarecare, să vie la întâlnire. Nu puteam intra în casă la ora aceea înaintată. A doua zi, mă dusei dela birou, direct la ea. N'o mai găsi. Aflai doar, că în ajun, plecase la ora opt de acasă și se întorsese la ora 11 foarte agitată. Părea disperată și dăduse ordin să i se pregătească valizele. A plâns toată noaptea și la 6,30 dimineața a părăsit locuința. De atunci n'am mai auzit nimic despre ea.

Sphor ascultă din ce în ce mai interesat.

— N'ai putut afla unde și-a petrecut timpul între orele opt și unsprezece seara?

— Nu. În sala Sofia n'a fost. Asta-i sigur. Doștinoul ei galben se afla încă

în camera ei, neatins. De acasă plecase în toaletă de stradă, într'un automobil verde.

CAP. VI.

A doua zi dimineața, baronul Sphor făcu o vizită consilierului Wurtz căruia îi povesti tot ce aflate trecând sub tăcere numai numele prietenului său.

— Ai lucrat admirabil, dragul meu. Ce părere ai în chestia asta? Probabil că o socotești pe baroana Sternburg drept autoarea crimei.

— Sunt silit să o bănuiesc, domnule consilier. Gândiți-vă numai la descrierea persoanei ei, la fuga ei, la automobilul verde...

— Desigur, toate acestea sunt suspecte dar nu constituie suficiente dovezi spre a determina arestarea unei femei de rangul ei. Mai întâiu, trebuie să examinăm cu atenție toate datele pe cari le posedăm. Trebuie să stabilim cu certitudine identitatea și personalitatea victimei. D-rul Specht crede că există în această privin-

ta două căi: descifrarea însemnărilor victimei și cercetarea trecutului ei. Indicațiile furnizate de d-ta cu privire la incidentul dela manevrele regale ne vor da, poate, posibilitatea de a urma cu succes această ultimă cale.

— Ce legătură pot avea manevrele regale cu trecutul lui Strebinger?

— Trebuie să facem o încercare. Căci Strebinger nu era acela drept care se da. D-rul Specht fusese făcut atent asupra casei din strada Grillhofer în legătură cu furtul documentelor. Este deci de presupus, că acest Strebinger era agentul unei puteri străine. Chiar și scrisoarea găsită asupra lui ne indică acest lucru. Dacă era într'adevăr în serviciul unei puteri străine, atunci se poate ca incidentul dela manevre să aibe vreo legătură cu el. Pe cât mi-aduc aminte, era atunci vorba de un spion care izbutise să fugă de sub escortă și pe care l-am căutat și noi prin Viena. Am încercat cu ajutorul unei fotografii a mortului, să aflăm unele detalii dar nimeni nu vrea să-l recunoască. Am dispus bineînțeles să mi se aducă tot ce este în

legătură cu acel incident. Cel mai bun lucru ar fi să-i însoțești acum pe d-rul Specht și pe d-rul Martens până la biblioteca universității. Ajutorul d-tale le poate fi de folos.

În drumul spre universitate, d-rul Specht îl rugă pe Sphor să-i recapituleze incidentul întâmplat la manevrele regale cu patru ani mai înainte.

Cercetară biblioteca universității, toate publicațiunile apărute atunci și în cele din urmă găsiră o informație purtând data de 4 Septembrie intitulată:

„ARESTAREA UNUI SPION“

având următorul text :

„Eri după amiază a fost surprins în apropierea cetății, un individ ocupat să fotografieze instalațiile. El se numește Bartolomeo Giardini, este de meserie mecanic și are 27 de ani. Giardini fusese observat de mai multe ori în împrejurimile cetății și a Marelui Cartier General, de unde fuse

isgonit în repetate rânduri. El locuia la Tortello, la pensiunea Johann Schneider și venise în regiune cu patru zile înainte de începerea manevrelor. Deoarece nu a fost găsit în locuința sa, el a fost pus în urmărire și arestat într'o vilă unde era ocupat cu executarea unei lucrări de instalație electrică.

Ţ alta informație apărută în ziua următoare, avea următorul conținut :

„Arestarea lui Giardini a avut loc în condițiuni dramatice. Mecanicul lucra la etajul I atunci când jandarmii apărură în parc. Vila aparține senatorului venețian Castellmari unde locuiește cu cele două fiice ale sale, cea mai mare dintre ele fiind văduva cunoscutului baron von Sternburg.

Asupra mecanicului Giardini, d. Castellmari nu putu da informațiuni mai precise și rugă pe fiica sa să-l cheme pe mecanic spre a lă-

muri incidentul cât mai repede. După câteva minute, d-ra Castellmari se întoarse tremurând, spunând că Giardini o amenințase cu revolverul și că apoi fugise.

Jandarmii pătrunseră în casă și după multă căutare îl găsiră pe Giardini, ascuns în pod și amenință cu împușcarea pe ori cine ar îndrăzni să se apropie. Mergând deandara-te, Giardini reuși să iasă pe acoperiș și să coboare încălecând un burlan dar unul dintre jandarmi îl împușcă în mână și Giardini se prăbuși la pământ dela o înălțime de șase metri din care cauză a suferit o comotie cerebrală.

Intrucât rănitul nu putu fi transportat la spitalul Marconi, senatorul Castellmari se offeri să-l adăpostească în vila sa și generos, telefonă la spital rugând să i se trimeată un medic care să îngrijească de bolnav, oferindu-se să suporte toate cheltuelile “.

La 12 Septembrie apăru o nouă informație cu următorul conținut :

FUGA UNUI SPION

„ Bartolomeo Giardini care a fost transportat eri la gara Morpiera spre a fi transferat într'o închisoare militară, a isbutit să fugă de sub pază, în cursul nopții.

Locotenentul Heinen l-a condus pe arestat până la gară însă din cauza stării de slăbiciune a lui Giardini, convoiul a întârziat pe drum și a pierdut trenul dela ora 6,40.

Arestatul fu închis la loc sigur și locotenentul inspectă în persoană, târziu noaptea, arestul în care se afla Giardini.

Dimineața se constată dispariția arestatului care reușise să taie zăbrelele arestului.

Giardini a fost telegrafic pus în urmărire dar fără nici un rezultat.

Se crede că el ar fi trecut granița care se află la o oră de drum

de gara Morpiera. Suntem informați că locotenentul Heinen va fi pus sub anchetă“.

În acelaș ziar se afla și următoarea informație :

Senatorul Giuseppe di Castellmari însoțit de fiicele sale baroana Meta von Sternburg și Maria di Castellmari, a sosit la Veneția.

Câteva zile mai târziu, apăru în ziare și mandatul de arestare lansat în contra lui lui Giardini conținând următoarele semnalmente.

„Bartolomeo Giardini, mecanic, în vârstă de 27 ani, mustață neagră, dinți sănătoși ((molarul din stânga sus, lipsă), nasul potrivit, gura mică. Semne particulare: o cicatrice de 11,4 cm. pornind în diagonală dela rădăcina nasului spre tâmpla dreaptă”.

După ce terminară lectura, d-rul Specht își frecă mâinile de mulțumire.

— Mi se pare că am avut noroc, spuse

el. Dacă nu mă 'nșel, Adolf Strebinger este una și aceeași persoană cu Bartolomeo Giardini.

— In cazul acesta, conchise consilierul Wurtz, trebuie să continuăm cercetările în direcția indicată de descoperirile baronului Sphor. Acum nu ne mai putem dispensa de mărturia contelui di Castellmari și a fiicei sale, contesa von Sternburg. Acest Giardini a frecventat casa lor și nu se poate să nu aflăm ceva dela ei. Dragă baroane, te rog să pleci chiar astăzi la Veneția împreună cu d-rul Martens și cu doi detectivi. Cunoști pe cineva acolo?

— Consulul nostru la Veneția mi-e văr.

— Cu atât mai bine. Lucrați prevăzător și foarte discret. Nu procedați la arestări decât în cazul cel mai extrem.

CAP. VII.

Pe terasa unei cafenele de pe promenade din Veneția, ședeau la o masă trei domni.

— Precum văd, nu sunt aici, constată

unul dintre ei. Dar poate că mai vin. De aci putem vedea foarte bine pe pricine intră și iese.

Cei trei domni comandară fiecare câte o cafea turcească apoi continuară conversația începută.

— Regret că nu-ți pot spune mai mult decât știe toată lumea, dragă Sphor. Familia di Castellmari este foarte bine văzută. Strămoșii lor au fost dogi de Veneția iar senatorul este un om foarte influent. Casa lui, Palazzo del Angelo, situată pe canalul Grande, este de secole reședința familiei. Membri familiei Castellmari sunt foarte bogați și trec drept mari patrioți. Reputația lor este ireproșabilă și casa lor o frecventează numai lumea bună. A fi invitat în casa lui Castellmari este o deosebită cinste.

— Dar el vine la tine?

— Desigur, dragă. Eu am doar o calitate oficială și nu văd de ce nu l-aș invita. Fiica lui este o fată atât de draguță în cât a cucerit-o la repezeală pe nevasta mea și nu lipsește dela nici una dintre reuniunile noastre intime.

— O cunoști și pe cealaltă fiică?

Da, dar numai superficial. Anul trecut când am fost la Viena, i-am făcut o vizită și re-a-1 transmite știri din partea familiei ei. Este o femeie încântătoare în toată accepțiunea cuvântului.

— Despre ea mi-ai putea da unele informațiuni?

— Știu doar că pe baronul von Sternburg l-a cunoscut aici la Veneția și s'a căsătorit cu el foarte curând. Baronul Sternburg, o ființă bolnăvicioasă, contractă o răceală cu prilejul unei vânători în Transilvania și muri după câteva zile de pe urma unei duble pneumonii.

— Alți copii nu mai are senatorul?

— Ba da. Un fiu despre care nu se mai știe nimic. Nimeni nu știe pe unde se află ori dacă mai trăiește. La Torino s'a îndrăgostit de o călăreață de circ despre care se spune că era de o frumusețe extraordinară. O femeie puțin cam exotică și cu un trecut foarte interesant. Se pare că tânărul Castellmari a fugit cu femeia aceea într'un acces de dragoste acută. De atunci au trecut vre-o patru sau cinci ani.

Desigur, au circulat tot soiul de povești pe socoteala lor dar familia nu mai știe nimic despre el. Și nici prietenii lui. Păcat! Era un băiat foarte înzestrat pe cât se spune și foarte serios, înainte de a o cunoaște pe artistă.

— Când l-ai văzut pe senator pentru ultima oară?

— În casă la mine, de Anul Nou. La 15 trebuia să aibe loc în casă lui, un bal care a fost însă contramandat deoarece sănătatea fiicei lui care se întorsese dela Viena în dimineața acelei zile, se înrăutățise. Deatunci, ei nu mai primesc vizite și nici nu se mai duc la nimeni.

— Crezi că baroana Sternburg este într'adevăr atât de bolnavă pe cât se spune? întrebă al treilea comesean care nu era altul decât d-rul Martens.

— Nu știu ce să spun. Știți cum sunt femeile. Medicul casei lor care este și medicul nostru curant susține că ea suferă de o criză de nervi datorită unei mari depresiuni sufletești. Sora ei mai mică, nu părăsește casa și o îngrijește tot timpul.

— Te-am întrebat pentru un motiv

serios. Stii că această atât de grav bolnavă. baroană a fost văzută în două rânduri, părăsind seara palatul într'o îmbrăcăminte care nu cadrează de loc cu starea ei socială, spre a se duce în cartierul din dosul podului de pe Rialto? Și știi că acolo se întâlnește într'un local rău lămat, cu un individ suspect cu care are lungi convorbiri?

— Ce vorbești? De unde știi asta?

— Casa ei este în permanentă supravegheată de oamenii mei. Ei au ordinul să o urmărească pretutindeni.

— Mă mir, căci la Veneția asta nu-i tocmai ușor. Detectivii nu pot să urmărească o gondolă înot.

— Am îngrijit și de asta. Însă în cazul nostru nici n'a fost nevoie. Baroana nu s'a folosit de gondolă, ci a mers pe jos luând drumul prin oraș. Prin urmare nu este chiar atât de serios bolnavă. Ea pare să aibe motive puternice să evite lumea. Deaceia cu toată recomandatia d-tale, nici nu ne-a primit.

În timp ce d-rul Martens vorbea, apărură la colțul străzii un domn în vârstă având

la brațul său o tânără fată.

— Iată-l pe contele Castellmari, spuse consulul. Veniți cu mine.

Cei trei se luară după conte pe care îl văzură intrând într'o librărie.

— Nu ne mai poate scăpa, șopti consulul.

Intrară în librărie tocmai când contele se interesa de ziarele dela Viena.

— Dece n'au sosit azi? întreba el.

— Din cauza înzăpezirii trenurilor.

— Trimite-mi-le imediat ce sosesc, chiar și seara târziu.

Consulul Senndorf salută pe senator și pe fiica lui apoi îi prezintă pe cei doi însoțitori.

— Imi pare foarte rău, domnule baron, se adresă contele Castellmari lui Sphor, că boala fiicei mele m'a împiedecat alaltăieri să vă primesc. M'ar bucura dacă mi-ați reînnoi în curând vizita. Și d-ta, d-le doctor, vei fi binevenit.

Baronul Sphor mulțumi cu o ușoară înclinare. Nici n'ar fi găsit cuvinte ca să răspundă. Ochii lui rămaseră fixați asupra feței care era foarte frumoasă și care,

intimidată de privirile lui, plecase în jos capul roșind toată.

Contele vru să-și ia rămas bun dar consulul Senndorf căruia nu-i scăpase puternica impresie ce o făcuse fata asupra vărului său, întrebă:

— Ne permiteți să vă însoțim?

— Dacă vă face plăcere, vă rog, consimțiți după o clipă de ezitare.

Senndorf și Castellmari merseră înainte iar fata îi urmă între baronul Sphor și d-rul Martens.

Abia făcură câțiva pași când se auzi o șuerătură venind dinspre trotuarul de peste drum.

D-rul Martens tresări și își luă rămas bun dela ceilalți. Apoi comisarul se îndreptă în grabă în direcția de unde auzise șuerătura.

Un cerșetor se apropie de el și îi făcu un semn convențional. Comisarul îl urmă până într'un loc unde cei doi oameni putură vorbi nestingheriți.

— D-le doctor, adineaori, femeea a eșit iar în oraș. Huber s'a luat după ea.

Putem să-i tăiem drumul dacă mergem repede până la podul Rialto.

— Atunci să luăm vaporeșul.

Ajunseră la țintă mai repede decât se așteptau.

CAP. VIII.

Podul ce pe Rialto era pustiu. Nimeni nu ar fi recunoscut în lucrătorul în bluză albastră pe d-rul Martens care numai cu o jumătate de ora mai înainte, se plimbase prin centru cu senatorul Castellinari.

Din umbra caselor, se desprinsese silueta unei femei care se îndreptă grăbită către pod. La vre-o douăzeci de pași în urma ei mergea un om care se ferea să iasă din umbră. Lui i se alăturară d-rul Martens și celălalt detectiv.

— Exact ca eri, șopti detectivul. A eșit prin ușa din dos, a făcut un ocol mare traversând străzile, ocolind piața San Marco și se pare că se îndreaptă în aceeași direcție ca eri.

Urmărirea dură vre-o zece minute. Când

ajunse după colț, comisarul constată că femeea dispăruse. Întâlniră câteva mutre suspecte apoi auziră un zgomot înăbușit.

— Trebuie să fi intrat aici, Huber. Intră în local și vezi dacă e acolo. Dacă nu te întorci, până în cinci minute voi ști că ai găsit-o și voi veni și eu.

Huber intră și după trecerea timpului convenit în urmă și comisarul.

Înăuntru era o atmosferă imposibilă. Încăperea era plină de fum și la mese sedeau o serie de indivizi reprezentând drojdia societății.

Huber ședea aproape de ușe iar într-o nișă alăturată, se găsea femeea căutată.

D-rul Martens o examinează pe furiș.

Femeea părea că așteaptă pe cineva și din când în când, privea spre ușă.

Deodată, se auzi de afară mieunatul unei pisici.

Cei doi polițiști tresăriră căci acesta era semnalul convenit cu detectivul care rămăsese afară.

Ușa se deschise și un bărbat blond,

înalt, cu mustața în neorânduială, intră în local.

Baroana îi făcu loc lângă ea și-l lăsă să vorbească.

— Ai adus banii? îl auziră detectivii.

Ea dădu din cap, afirmativ.

— Dă-i încoace!

— Un moment: vreau să-ți mai spun ceva. Chestia trebuie să se sfârșească. Vreau să am liniște. Cât pretinzi ca să...

Femeia vorbea aproape în șoaptă așa că polițiștii nu putură distinge restul frazei. În schimb deslușiră limpede răspunsul bărbatului.

— Sa zicem treizeci de mii de coroane. Știi bine că este un preț modest. Aș fi putut obține dubiu dacă în seara aceea nu mi s'ar fi stricat socotelile.

Baroana se cutremură.

— Să nu mai vorbim de asta. Prin urmare, cu treizeci de mii de coroane te declari mulțumit?

— Da, dar nici un ban mai puțin.

— Nu te temi deloc, că te-aș putea denunța?

— Nu, căci știi bine că un singur

cuvânt din gura mea ar fi deajuns ca să-ți distrugă fericirea pentru totdeauna. Te-ai putea poate jertfi pe tine dar nu și familia ta.

— Vei primi banii, spuse ea, scurt.

— Bine. Plec chiar astăzi la Viena. Imediat ce sunt în posesiunea banilor, îți aduc eu însumi sau îți trimit printr'un om de încredere cele dorite. Dar acum dă-mi cele patru mii de coroane. N'am timp de pierdut.

Comisarul observase de câteva clipe cum niște indivizi dela o masă alăturată își ațintesc privirile asupra femeii. În timp ce baroana îi strecura bancnotele tovarășului ei de masă, unul dintre indivizi, eși afară.

Omul dela masa baroanei plecă și el. În stradă, se îndreptă spre nord către podul de fer și detectivul Kraft care se afla afară se luă după el. Puțin mai târziu se desprinse de după un zid un alt individ care deasemenea îl urmări pe tovarășul baroanei.

Aceasta părăsi deasemeni localul.

Imediat, indivizii rămași la masa ală-

turată, se ridicară și se luară după ea.

— Indată ce ajungem în stradă, îmi dai revolverul, îi spuse comisarul, detectivului Huber.

Merseră vre-o două străzi în direcția aleasă de baroană când deodată auziră un țipăt.

Cei doi polițiști ajunseră tocmai la timp. Indivizii cari o urmăriseră pe baroană se năpustiseră asupra ei și viața îi era în primejdie. Intervenția polițiștilor îi puse pe goană pe atacatori după o luptă de câteva minute.

În cursul luptei, Huber fu rănit la braț. Totuși, voi să se ia după bandiți dar comisarul îl opri.

D-rul Martens se aplecă deasupra baroanei.

— D-ră, d-ră!... o strigă el.

Femeea făcu un efort ca să răspundă dar nu putu articula nici un cuvânt.

— Dacă aș ști unde să gădesc un medic sau o farmacie... Huber, vezi dacă nu există prin apropiere vre-un hotel sau vre-un han.

turată, se ridicară și se luară după ea.

— Indată ce ajungem în stradă, îmi dai revolverul, îi spuse comisarul, detectivului Huber.

Merseră vre-o două străzi în direcția aleasă de baroană când deodată auziră un țipăt.

Cei doi polițiști ajunseră tocmai la timp. Indivizii cari o urmăriseră pe baroană se năpustiseră asupra ei și viața îi era în primejdie. Intervenția polițiștilor îi puse pe goană pe atacatori după o luptă de câteva minute.

În cursul luptei, Huber fu rănit la braț. Totuși, voi să se ia după bandiți dar comisarul îl opri.

D-rul Martens se aplecă deasupra baroanei.

— D-ră, d-ră!... o strigă el.

Femeea făcu un efort ca să răspundă dar nu putu articula nici un cuvânt.

— Dacă aș ști unde să gădesc un medic sau o farmacie... Huber, vezi dacă nu există prin apropiere vre-un hotel sau vre-un han.

fotografia în miniatură a unui căpitan din Statul Major iar în cealaltă parte fotografia mortului din strada Grillhofer.

Prin urmare între Adolf Strebinger și femeia aceasta era o strânsă legătură de vreme ce-i purta imaginea într'un medalion.

Făcuseră o captură interesantă. Acum trebuia să manevreze astfel lucrurile încât ea să nu afle că i se cunoștea secretul. Inchise deci medalionul și îl vârî în poșeta femeii.

Între timp, apărură și medicul care îi liniști în privința leșinului femeii care după șasele lui se va deștepta în câteva minute.

Cu ajutorul medicului, ea își reveni și deschizând ochii întrebă speriată:

— Unde mă aflu... ce vreți dela mine?

— Nu te speria d-ră, o liniști d-rul Martens. te-am găsit în stradă, leșinată și te-am adus aci ca să-ți dăm ajutor.

— Dați-mi ceva de băut, zise baroana ceva mai liniștită.

— Cel mai bun lucru ar fi să bea un pahar cu vin, opină medicul.

După ce bău vinul și se simți mai în

putere, baroana își exprimă dorința să meargă acasă.

— Vor fi foarte îngrijorați de lipsa mea. Sunt așteptată. Mă aflu de mult aici?

— Cel mult de un sfert de oră...

— Atunci nu poate să fie târziu...

— Nouă, spuse medicul.

— Oh! Atunci trebuie să mă grăbesc. Vă mulțumesc domnilor.

Se ridică îndreptându-se spre ușă.

— Iartă-mă d-ră, îmi este imposibil să te las singură; prietenul meu și cu mine te vom însoți.

— Nu; vă mulțumesc. Mă simt destul de bine. Locuiesc în apropiere. Cei câțiva pași până acolo îi pot face și singură.

— Mă tem în primul rând pentru siguranța d-tale, îi explică d-rul Martens. Amintește-ți numai de agresiunea de adineori. Te rog să ne permiți să te însoțim până într'o stradă unde să te știm în siguranță.

În cele din urmă, baroana cedă.

D-rul Martens îi oferă brațul iar Huber se ținu mai la distanță având revolverul pregătit pentru orice eventualitate.

Baroana își examinează cavalerul și observă că vorbește cu un accent străin.

— Ești probabil numai în trecere prin Veneția? spuse ea.

— Da. Pentru niște afaceri.

— Unde locuiești?

— La Viena.

— La Viena?

— Cunoști orașul acesta?

— Da, răspunse ea ezitând. Am slujit acolo la o casă.

— Așa?... La cine?

— La o doamnă... von Sellheim.

Baroana tăcu și nu mai scoase o vorbă până ajunseră la pod.

— Ți mulțumesc încă odată din toată inima. Nu vrei să-mi spui numele? Poate mi se va ivi ocazia să mă revanșez.

— Mă numesc Martens, spuse comisarul, întinzându-i mâna. Dar d-ta?

— Maria Feretti și locuiesc în Riva del Sol la nr. 132.

— Îmi dai voie să viu mâine să mă interesez cum îți mai merge cu sănătatea?

— Nu te deranja... Mâine dimineața plec la Torino unde am găsit un serviciu

și deaceea te rog chiar să păstrezi cea mai mare discreție despre cele întâmplate în astă seară. Nu vreau să fac nici o plângere. Aș risca să-mi pierd serviciul dacă stăpânii mei ar afla că hoinăresc singuri la o oră atât de târzie. Și te mai rog, să nu mă urmărești...

— Cum vrei. Noapte bună și... la revedere.

— La revedere. Poate ne vom mai întâlni din întâmplare. Încă odată, îți mulțumesc.

După ce se despărți de baroană, d-rul Martens îi dădu ordin lui Huber să o urmărească.

— Dar cu toată precauțiunea, îl recomandă el. Să nu se simtă supravegheată.

— Unde vă găesc la caz de nevoie?

— La hotel.

În timp ce detectivul se duse în urmărirea baroanei, d-rul Martens opri o gondolă și se lăsă condus la hotel.

Al doilea detectiv nu se întorsese încă dar baronul Sphor îl aștepta de mult.

El îl primi cu o mină foarte veselă și-i spuse cu un aer fericit:

— Dragul meu. micuța Castellmari este fata cea mai delicioasă din lume.

CAP. IX.

Când detectivul Kraft se întoarse din expediția sa nocturnă îl găsi pe d-rul Martens scriind un lung raport consilierului Wurtz. în care îi relata cele petrecute.

Kraft nu avea multe de spus.

Individul care șezuse la masa baroanei fusese atacat pe drum, se apăraseră cu revolverul în mână și fugise până la prima stație de goncole unde se îmbarcă.

Străinul ajunsese la gară înainte de plecarea primului tren.

Martens expedie imediat o telegramă informând poliția din Viena despre sosirea străinului.

A doua zi. când Martens intră în cafeneaua Fabiani, găsi pe baronul Sphor șezând la o masă și având alături un mare buchet de flori.

Martens dădu buchetul la o prate și-i spuse:

— Uiti, dragă baroane, că avem altceva mai bun de făcut de cât dragoste. Eri nu am vrut să-ți stric buna dispoziție dar acum te rog să mă ascuți cu luare aminte.

Comisarul îl informă despre cele petrecute în seara precedentă și conchise:

— Precum văd, ai de gând să faci o vizită familiei Castellmari. Dacă îmi dai voie te voi însoți.

De data aceasta, ei fură primiți imediat.

Un lacheu îi conduse într'un salon dela primul etaj.

Maria Castellmari care îi întâmpină cu un zâmbet drăgălaș adresat baronului Sphor, îl scuză pe senator care nu se întorsese încă dela o ședință.

— Din nefericire, sora mea se simte, de eri, iarăși foarte rău, așa în cât va trebui să vă mulțumiți numai cu tovarășia mea.

În prezența celor doi tineri, d-rul Martens se simți cu totul de prisos. Plictisit, examinează tablourile de pe pereți și observă lipsa unuia dintre ele al cărui loc se mai vedea destul de bine.

— Acolo se afla probabil portretul fratelui tău? întrebă el deodată.

Fata îl privi speriată.

— Așa este. Cum ai ajuns la o asemenea presupunere?

— Pentru că văd aci portretele tuturor strămoșilor în linie bărbătească și chiar pe acela al contelui. Numai un singur portret lipsește și atunci mi-am spus că a fost dat jos de acolo. Dece?

— Din ordinul tatălui meu, atunci când fratele meu s'a îndrăgostit de acea... persoană... dela varieteu. Nimeni nu avea voie să-i pronunțe numele. A fost o perioadă foarte tristă pentru noi...

Maria se adresa din nou baronului. Era vădit că discuția începută de Martens nu-i era de loc pe plac.

În timp ce acesta se gândea cum să procedeze, sosi și senatorul care îi salută foarte afabil.

D-rul Martens îi solicită imediat o întrevvedere în particular și senatorul îl poartă în cabinetul său de lucru.

Când reveni în salon, d-rul Martens găsi pe cei doi tineri foarte veseli, glu-

mind și flirtând. Comisarul îl privi pe baron cu un aer plin de reproș, își luă rămas bun dela senatorul Castellmari și dela fiica sa, căruia baronul îi spusese:

— La revedere până diseară, în piața San Marco.

*

Când Martens și Sphor apărură după amiază în piața San Marco îl întâlniră pe senatorul Castellmari și Martens fu mirat să-l audă spunându-i:

— Fiica mea te roagă, dacă poți, să vii imediat până la ea.

La Palazzo del Angelo, polițistul era așteptat.

— Dv. sunteți doctorul dela Viena? îl întrebă servanta. Doamna baroană vă va primi imediat.

După câteva minute, d-rul Martens fu introdus în budoarul baroanei, o încăpere foarte plăcută. Baroana ședea într'un fotoliu și îl pofti să ia loc în fața ei, astfel încât ea să rămână în umbră.

Comisarul își dădu seama, că avea de-aface cu o femeie inteligentă și hotărâtă pe care nu o va putea încurca ușor.

— Tatăl meu, începu ea, mi-a comunicat că dorește să-mi pui câteva întrebări. Deoarece chestiunea pentru care te afli la Venetia mă interesează, am fost imediat de acord să te primesc. Te rog să nu te jenezi. Întreabă-mă și îți voi spune tot ce știu.

— Presupun, baroană, că ești pe deplin informată asupra motivelor cari m'au adus la Venetia?

— Tatăl meu mi le-a comunicat. La Viena s'a comis o crimă. S'a descoperit că victima este fostul meu logodnic și d-ta ai fost însărcinat să-l descoperi pe ucigaș. Așa este?

— Da. Vreau să spun că am fost însărcinat să găsesc persoana care a comis crima.

— Acelaș lucru l-am spus și eu.

— Ba nu, căci crima s'ar putea să fi fost comisă și de o femeie.

— Ai vreun indiciu care să justifice această presupunere?

— Scută-mă te rog, dar amănuntul a

cesta trebuie să rămână deocamdată secretul meu.

— Ar fi foarte interesant, murmură baroana., O femeie?... În fine, ce dorești de la mine?

— Mai întâiu te-aș ruga să-mi spui tot ce știi despre Giardini.

— Nu știu mare lucru. Doar amintiri din copilărie. Visurile unui viitor fericit, joacă în aerul proaspăt al primăverii, basme în camera copiilor, mai târziu plimbări cu gondola pe lagunele luminate de lună și lungi plimbări printre platani parcului Marcone. Toate acestea nu-ți vor folosi la nimic. Giardini a fost tovarășul meu din copilărie și aveam intențiunea să mă căsătoresc cu el., Atunci interveni arestarea lui pentru crima de spionaj care ne-a despărțit.

— A fost Giardini într'adevăr un spion?

— Asta nu știu și chiar dacă aș ști, nu ți-aș răspunde la această întrebare. Am murit sîrmanul. Să-l lăsăm să se odihnească în pace. N'are nicio importanță de altfel în ce mod și-a slujit cândva patria.

— Nu ți-aș fi pus această întrebare

dacă ar fi lipsită de importanță. Avem dovezi că această crimă este în legătură cu o alta la care a participat și un spion.

— Nu vei fi vrând să susții că hârtiile generalului Holhorst au fost furate de Giardini? Giardini nu era un hoț.

— Este curios cât de bine ești informată.

— Generalul Holhorst este unchiul meu. L-am auzit adesea vorbind despre acel furt dar repet: Giardini n'are niciun amestec în furtul documentelor.

— Spui asta pe un ton atât de sigur...

— L-am cunoscut bine pe Giardini, continuă baroana însuflețită; era un patriot înfocat dar și un om de onoare care pentru nimic în lume nu ar fi comis un furt.

— Nici nu l-am acuzat de furt. Am spus numai că avem dovezi că există o strânsă legătură între cele două crime și deaceia trebuie să repet întrebarea mea...

— Ți-am mai spus că despre asta nu știu nimic și că nu ți-aș răspunde chiar dacă aș ști ceva.

— Cum vrei. Despre crimă sau despre

furtul documentelor, nu-mi poți spune nimic?

— Ce te determină să crezi că aș ști ceva în această privință?

— Victima ți-a fost logodnic. Cercetările au stabilit că Giardini se afla la Viena de opt zile și că s'a mutat în strada Grillhofer exact a doua zi după furtul documentelor, dându-și un nume fals. N'ar fi fost exclus să-l fi întâlnit pe fostul logodnic în timpul când te aflai la Viena.

— Nu. Dela acea întâmplare nenorocită nu l-am mai văzut pe Giardini și nu i-am mai vorbit niciodată. Abia din ziare am aflat că se află la Viena.

— Din ziare? Așa?... Din care ziare?

— Nu mi mai aduc bine aminte... Din tr'un ziar oarecare, băigui ea.

— În această privință cred că te înșeli. În afară de trei oameni ai Siguranței nimeni nu știe că Strebinger este identic cu Giardini. Deci nu puteai să afli nimic din ziare.

— Vreau să spun, că am aflat din ziare și dela tatăl meu, cine este victima.

— Nici asta nu corespunde realității. Liniștea d-tale și răspunsurile chibzuite îmi dovedesc că nu ești deloc sub impresia zguduitoare a unei știri aflată abia acum câteva ore. Te rog deci să-mi spui precis cum ai aflat despre moartea lui Giardini.

— Este așa cum ți-am spus. Cum poți să judeci ce înrâurire putea avea asupra mea o asemenea știre? Nici nu mă cunoști. Habar n'ai ce mă poate sau nu impresiona. Ce știi despre viața mea sufletească? Este mult de când nu ne-am mai văzut eu și Giardini.

— Foarte just, dar...

— Cine îți spune că-l mai iubesc? Nu se poate să-mi fi devenit indiferent? Sau poate că am fost lovită adânc în forul meu interior și mă silesc s'o ascund? Ce știi?

— Mai multe decât îți închipui, baroană. Altminteri n'aș fi la Veneția și nici în fața d-tale.

— În fața mea? Ce mă privește pe mine toată această chestiune? Crezi poate că am vreun amestec în cele două crime?

— Bănuiesc și o știu cu siguranță după ultimele d-tale răspunsuri.

— Dar bine, doctore, dacă această convorbire mi-ar fi fost penibilă dintr'un motiv oarecare, nici nu te-aș fi primit. Sau și mai simplu: aș fi părăsit Veneția fără s'o știu.

— Asta n'ar fi fost atât de ușor. De cinci zile ești supraveghiată de oamenii mei. Ți-o spun numai pentru ca nu cumva după întrevăderea aceasta să încerci așa ceva.

Baroana holbă ochii, încremenită.

— Ce... Ce înseamnă asta? Dece mă supravegheză poliția? Ce vrea dela mine?

— Poliția vrea să știe dece ai părăsit Viena în ziua de 13 Ianuarie? Unde a dispărut automobilul verde? Dece te prefaci bolnavă pentru toată lumea în timp ce te întâlnești noaptea în mici localuri dincolo de Rialto cu indivizi suspecti? Dece colinzi noaptea orașul deghizată în servitoare și dece ai refuzat să te însoțesc sub pretextul că te ferești de stăpâni d-tale? Și înainte de toate aș vrea să știu,

unde erai în seara zilei de 12 Ianuarie între opt și jumătate și unsprezece?

— Și dece vrei să știi toate astea? întrebă Meta, tremurând.

— Pentrucă ești bănuită a fi luat parte la crima din strada Grillhofer.

Meta pări și deodată începu să plângă cu hohote.

— Să revenim la chestiune, spuse comisarul după ce baroana se mai liniști. Ești sau nu asasina lui Giardini?

— Nu! strigă baroana. Nu-i adevărat!

— Dovedește-mi-o.

— Domnule, și d-ta trebuie să crezi în ceva? Și în sufletul unui polițist trebuie să existe ceva omenesc. Îți jur pe sănătatea surioarei mele, pe viața tatălui meu că n'am nimic deaface cu crima. Mă crezi?

— Baroană, nu-i vorba de ceeace cred eu, ci de ceea ce îmi poți dovedi. Nu-mi trebuie jurăminte, ci dovezi.

— Desigur, nu-ți trebuie jurăminte. Jurământul unei ucigașe... poate fi fals; nu-i așa? Prin urmare nu ajută la nimic... Ce ai de gând să faci acum?

Martens îi răspunse calm:

— Nu-mi rămân de făcut de cât două lucruri: să dau un semnal cu fluierul acesta, ori să plec. Dacă dau semnalul, omul meu care așteaptă jos, se duce și aduce pe un polițist care va proceda la arestarea d-tale. Dacă plec, o fac numai cu condiția să-ți faci imediat bagajele și să vii cu mine la Viena unde va trebui să accepți tovarășia mea sau a unuia dintre oamenii mei până ce ne vei fi dovedit, la fața locului, nevinovăția. Dacă refuzi, voi fi silit, spre marele meu regret, să las poliția de aci să intervină.

— Accept. Trebuie însă să-mi lași timp două zile.

— Regret.

— Atunci măcar una. Așteaptă până mâine seara.

— Bine, până mâine seara; dar nu uita că ești supraveghiată.

— Mâine seară, voi veni la gară. Cer numai să eviți ori ce scandal. Familia mea mă va însoți până la gară și d-ta te vei apropia de mine numai după ce trenul va fi părăsit stația. Tatăl meu nu

trebuie să afle că fiica lui este bănuită de crimă.

— Atunci, la revedere, pe mâine seară?

— Pe mâine.

D-rul Martens se înclină și părăsi încăperea.

Baroana îl urmări cu privirea. Ochii ei se întunecară.

Deodată se 'ntoarse și un surâs triumfător îi apărui în colțul gurei.

— Douăzeci și patru de ore timp, murmură ea.

*

După amiază comisarul se duse la gară, constată că acceleratul pentru Viena pleacă la ora 8 și 12 minute. Încercă să rețină un compartiment însă fu refuzat deoarece ultimul compartiment liber fusese reținut de senatorul Castellmari.

La hotel, doctorul Martens redactă o telegramă pe care o expedie consilierului Wurtz înștiințându-l de sosirea baroanei.

Detectivul Huber fu trimis la gară cu misiunea s'o urmărească pe baroană până la ușa compartimentului de unde să nu se miște până la plecarea trenului.

Celălalt detectiv fu trimis la palatul senatorului ca să le poată da de veste când pleacă baroana.

Comisarul însăși avea să supravegheze de cealaltă parte a canalului, plecarea ei spre gară.

La ora opt fără un sfert, marele portal al palatului Castellmari se deschise larg și patru persoane apărură. Comisarul le putu distinge foarte bine: erau senatorul, baroana și două femei dintre cari una se ținea la o respectuoasă distanță de ceilalți.

Baroana își îmbrățișă sora.

Trei persoane luară loc în gondolă.

La oarecare distanță, urma gondola comisarului lângă care luase loc și detectivul Kraft.

Când cei doi polițiști ajunseră în sala de așteptare, mai erau patru minute până la plecarea trenului.

După încă un minut, senatorul eși din sala de așteptare urmat de cele două femei și la o mică distanță în urmă, de Huber care îi supraveghea.

Condusă de un impiegat al gării, ba-

roana se sui în tren împreună cu servanta, fără a-și mai lua rămas bun dela tatăl ei și intră în compartiment.

Era îmbrăcată într'un tailleur și purta o voaletă deasă.

Imediat cei doi detectivi se postară fiecare la câte una din extremitățile cu- loarului.

Prin geamul iluminat al compartimen- tului, comisarul, înainte de a se sui în tren, mai văzu fața baroanei care își sco- sese pălăria și îi făcea un semn de adio tatălui ei, apoi cum trage perdeaua în jos.

Servanta baroanei trecu pe lângă Kraft și coborî din tren în clipa când se da semnalul de plecare.

După esirea trenului din gară, comi- sarul bătău la ușa compartimentului ba- roanei dar ea nu-l răspunse iar ușa era încuiată.

Perdelele erau trase dar pe una din ele se profila silueta baroanei.

D-rul Martens se duse la locul său. Acum nu se mai putea întâmpla nimic. Își aprinse o țigare și recapitulă ultimele

evenimente. Până la frontieră, n'avea nici un rost s'o mai deranjeze pe baroană.

Obosit, doctorul aștepta până ce detectivul Huber veni să-l anunțe că a sosit timpul să se pregătească pentru revizia vamală.

Incet, trenul intră în stație și opri în fața gării.

Cei doi detectivi coborîră primii și se postară lângă scările vagonului. D-rul Martens rămase pe culoar.

Din compartimente, călătorii se grăbeau să meargă la revizia vamală.

Din compartimentul baroanei eși o femeie cu desăvârșire necunoscută comisarului, în acelaș tailleur gris, ținând în mână o valiză.

Deși mirat, comisarul o lăsă să plece și intră în compartimentul baroanei.

Compartimentul era gol.

D-rul Martens alergă afară în căutarea străineii.

— Incotro a luat-o doamna în tailleur? îi întrebă el pe cei doi detectivi.

— Care doamnă? Pe aci au trecut multe

femei în tailleur dar pe baroană n'am văzut-o încă.

Comisarul alergă la biroul vamal.
Degeaba!... Femeea dispăruse...

*

În stația Pontafel, trenul se opri patru-zece de minute.

D-rul Martens era furios. Fusesse tras pe sfoară de o femeie. Ce era de făcut?

Comisarul se gândea la o soluție când un conductor se apropie de el și-l întrebă:

— Dv. sunteți doctorul Martens din Viena?

— Da.

— Am o scrisoare pentru d-voastră, dela doamna care se afla în compartimentul de lângă dv.

Comisarul deschise în grabă scrisoarea care conținea următoarele rânduri:

Stimate Domnule Doctor,

Îmi pare rău că a trebuit să-ți produc această mică surpriză dar nu s'a putut altfel. Cu prilejul ultimei

noastre întrevederi, ți-am solicitat două zile dar ai refuzat să mi le acorzi. Am fost deci silită să procedez astfel.

Nu mă urmări. În două, cel mult trei zile, voi sosi la Pontafel cu acelaș tren. Voi veni cu siguranță pentru că am mai mult interes decât îți închipui ca să se clarifice crima.

Îți cer scuze, că m'am folosit de mijloace cari îmi repugnă dar mi-au fost impuse de o imperioasă necesitate și rămân cu cele mai distinse sentimente, a d-tale

M. St.

Prin urmare, nu era nimic de făcut. Trebuia să aștepte aci.

D-rul Martens se duse în căutarea unui hotel, după ce expedie o telegramă consilierului Wurtz relatându-i toată întâmplarea.

A doua zi, se sculă de dimineață și alergă la gară. Șeful gării îi înmână răspunsul telegrafic al superiorului. Telegrama consilierului avea următorul conținut:

Era de prevăzut. Rămâi la Pontafel. Sosesc mâine cu primul tren. O vei regăsi pe baroană mai repede decât crezi. Wurtz.

Citind conținutul acestei telegrame, comisarul rămase uimit.

CAP. XI.

Descoperirile d-rului Martens îl întăriseră pe consilier în convingerea că nu vor putea face nici un pas înainte până ce nu va fi descoperită adevărata identitate a lui Strebinger. Este adevărat că știa de-acum că Strebinger este identic cu Bartolomeo Giardini dar asta nu-i spunea nimic. Cine era acest Giardini și de unde venea?

În timp ce d-rul Martens se afla la Veneția, poliția din Viena era preocupată de această problemă.

Consilierul Wurtz se hotărî să pășească la deslegarea însemnării cifrate ce se găsise asupra victimei.

Era limpede că cifrele acelea reprezentau litere pe cari victima trebuie să le

fi înșirată după un cod anumit. Dar care era acel cod? În casa victimei nu se găsise nici un cod și nici o carte. Se găsise însă în buzunarul mortului, o foaie dintr'un ziar, împăturită cu grije dar care nu conținea nimic care să-l fi determinat să o păstreze. Poate că mortul reținuse foaia pentru că dintr'un text al ei, desprinsese literile necesare limbajului cifrat?

Consilierul Wurtz examinează foaia luând la întâmplare spre orientare, literile dintr'o informație de pe prima coloană și alcătui, transformând cifrele în litere, următorul text:

F. z. r. y. k. s, r,

Acceași metodă, de jos în sus, îi dăte:

P. e. f. n. l. o, t, n,

deci tot nimic.

Notă atunci cele două șiruri de litere, una sub alta:

F. z. r. y. s. r,

P. e. f. n. l. o, t, n,

și încercă să le combine între ele, pornind în zigzag, dela litera primă de sus la a doua de jos, apoi la a treia de sus și așa mai departe.

Intâmplarea care este cel mai bun aliat al polițiștilor îl ajută și de data aceasta. Însemnarea victimei avea următorul conținut:

„de telefonat mâine Fernkorn”.

Fernkorn? dar acesta e a numele acelui căpitan, atașat pe lângă generalul Holhorst, care făcuse primele cercetări în afacerea Giardini.

Consilierul Wurtz se duse până la locuința căpitanului.

— D. căpitan este acasă? întrebă el, servitoarea.

— Nu-i nimeni acasă.

— Când se 'ntoarce d. căpitan?

— Peste o jumătate de oră.

— Atunci voi aștepta.

Servitoarea îl pofii înăuntru și-și văzu de treabă.

Uitându-se pretutindeni prin cameră, consilierul dete peste o telegramă mototolită. O ridică de jos și citi:

„Vino imediat. Sunt la vilă. Nu uita pachetul. M.”

Găsise ceea ce căuta.

Consilierul mai rămase câteva clipe apoi plecă lăsând vorbă servitoarei că se va întoarce.

*

Când primi telegrama d-rului Martens, consilierul Wurtz era convins că îl va însoți în Italia pe căpitanul Fernkorn.

Chestia era foarte suspectă. Dece fugise baroana și dece îl chemase pe căpitan? Ce pachet trebuia să-i aducă acesta? Trebuie să conțină ceva important de vreme ce îi telegrafiasse?

Purtarea căpitanului dovedea că habar n'avea de cele întâmplate în Italia. Tot felul lui de-a fi arăta că nu participase la toate aceste încurcate afaceri. Servitoarea și portarul cunoșteau precis ora plecării lui. Trăsura care trebuia să-l conducă la gară o comandase încă din ajun. Nu părea să aibe ceva de ascuns.

Când se sui în tren, căpitanul era calm. Fără nici o grabă consilierul Wurtz

își cumpără un bilet de tren și se urcă în acelaș compartiment. În drum, consilierul încercă să intre în vorbă cu căpitanul și Fernkorn îi răspunse amabil. Discutară împreună despre tot soiul de lucruri și astfel petrecură câteva ore agreabile.

Consilierul era un prea bun cunoscător de oameni ca să nu-și dea seama că avea de a face cu un om cinstit și de caracter. Ținta călătoriei lui Fernkorn o cunoștea căci stătuse lângă el la casa de bilete. Noaptea închise deci ochii fără grije și nu se deșteptă decât în apropiere de frontieră.

Cei doi pasageri așteptară în compartiment revizia vamală căci amândoi nu aveau decât câte o valiză de mână.

Căpitanul deschise valiza și consilierul putu vedea înăuntru, chiar pe deasupra o servietă sigilată; nu zări însă pachetul cerut de baroană.

După revizia vamală, coborîră spre a lua o gustare în restaurantul gării.

Consilierul zărind pe d-rul Martens, întoarse intenționat capul și acesta îl urmă atunci, fără a-l mai acosta și se

așeză la celălalt capăt al mosei la care luaseră loc consilierul și căpitanul.

— Cât stăm aci? întrebă căpitanul.

— 42 de minute. Mergi și d-ta la expoziția dela Milano?

— Nu, numai până la Cincio.

— Așa? Păi atunci avem aceeași destinație.

Spuse aceste cuvinte, uitându-se semnificativ la d-rul Martens ca și cum l-ar fi îndemnat să ia notă.

— Ai mai fost vre-odată la Cincio, d-le căpitan? întrebă consilierul, după câteva minute. Eu n'am fost niciodată și asta nu mi-e tocmai plăcut.

— De fapt, nici eu n'am fost, ci doar la o moșie prin apropiere.

— Atunci poate mi-ați putea da vre-o informație: nu cumva știți cum pot ajunge la vila senatorului Castellmari?

Căpitanul îl privi mirat.

— Firește, că pot să- vă spun. Este situată la vre-un ceas de mers departe de gară dar cu trăsura se ajunge într'o jumătate de oră. Sunteți așteptat sau v'ați

comandat o trăsură? La Cincio nu cred să găsiți vreuna în gară.

— Am să încerc să mă descurc. În tot cazul, vă mulțumesc că m'ați prevenit.

Când se 'ndreptară spre tren, d-rul Martens se ridică dela masă, merse la casă și luă bilete pentru el și detectivii săi, până la Cincio.

Mai târziu, consilierul găsi un prilej ca să-l ia deoparte pe comisar și după ce îl puse în curent cu situația, îi recomandă să se țină pe aproape dar așa ca să rămână, el și detectivii săi, neobservați.

În drum spre Cincio, consilierul aduse astfel discuția încât să-și poată da seama dacă Fernkorn știa ceva despre cercetările poliției și se convinse că ofițerul habar n'avea de nimic.

După ce trecură de stația Mestre, căpitanul îi spuse:

— De fapt, ar fi trebuit să coborâți la Mestre. Nu cred că-l veți găsi pe senator, acum iarna, la moșie.

— Nu mă duc să-l văd pe senator, ci pe fiica lui.

— D-ra Castellmari este la Cincio?

— Nu. Vreau să vorbesc cu cealaltă fiică a senatorului, cu baroana Sternburg.

— Cu baroana?

— Da. Am de vorbit cu dânsa într'o chestiune importantă.

— Sunt un vechiu prieten al familiei Castellmari și mă interesează tot ce o privește. Aveți vreo afacere cu d-na von Sternburg?

— Nu. Am de vorbit cu dânsa într'o chestiune particulară și foarte discretă. Dacă sunteți un prieten al casei poate că puteți să mă informați...

— Regret, domnule, dar înțelegeți că...

— Permiteți-mi mai întâiu să mă prezint: consilierul Wurtz, șeful biroului serviciului de Siguranță din Viena.

— Fernkorn, căpitan de Stat Major, răspunse ofițerul, amabil și pe un ton foarte liniștit. Prin urmare, domnule consilier, doriți să-i faceți o vizită baroanei într'o chestiune particulară și discretă?

— Așa este, domnule căpitan. Chestia este foarte simplă. Este vorba de fostul

logodnic al d-nei baroane, despre care autoritățile doresc să afle unele amănunte.

— Vreți să spuneți despre fostul ei soț?

— Nu. Despre fostul ei logodnic.

— Pe cât știu eu, baroana n'a fost logodită de cât o singură dată; cu fostul ei soț.

— Ba da... cel puțin după declarațiile ei.

O umbră trecu peste fața căpitanului.

— Sunteți sigur de ceea ce spuneți?

— Da.

— Și cu cine a fost logodită?

— Cu un oarecare Giardini.

— Conte Giardini?

— Nu. Cu un burghez, Bartolomeo Giardini. Il cunoaște poate?

— Nu, spuse căpitanul, gânditor. Nu aud acest nume pentru prima oară, dar nu l-am auzit niciodată în legătură cu baroana von Sternburg.

— Credeam că îl cunoașteți pentru că adineaori mi-ați spus că sunteți un prieten al familiei Castellmari. Giardini era un prieten din copilărie al baroanei și

ea s'a logodit cu el acum patru ani, mi se pare, la Marcone.

— La Marcone?! exclamă căpitanul. S'a vorbit atunci ce-i drept, despre numele Giardini dar... nu... nu,, trebuie să fie o eroare.

— Este vorba despre acel Giardini care a fost arestat în timpul manevrelor regale, ca spion și care a isbutit să evadeze.

— Și ăsta să fi fost logodnicul baroanei?... Nu... este exclus,

— Nu eu afirm acest lucru, ci baroana însăși.

— Nu, trebuie să fie o eroare, spuse căpitanul, consternat. Cu siguranță că este vorba de o altă baroană Sternburg.

— Baroana Sternburg despre care vă vorbesc, este o femeie frumoasă, înaltă, cu părul blond roșcat, locuiește la Viena în strada Schwarzenberg și dacă sunt bine informat, este actualmente logodnica căpitanului de Stat Major Fernkorn.

Căpitanul roși, jenat.

— Sunteți bine informat, d-le consilier. Acum vă rog să mă lămruți asupra a-

cestei convorbiri care pare mai de grabă un interogator. Nu poate fi o simplă întâmplare că vă aflați în acelaș compartiment cu mine călătorind în Italia tocmai în ziua în care călătoresc și eu.

— Firește că nu, Știu că ați fost chemat telegrafic de către baroană și tocmai în momentul când ea a fugit de poliție.

— A fugit de poliție? Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă căpitanul, iritat. Poate că ar fi mai indicat un alt fel de exprimare, d-le consilier. Logodnica mea să fi fugit de poliție?

— Imi pare rău că trebuie să vă spun acest lucru dar așa este. Baroana a dispărut într'un mod inexplicabil în timp ce era condusă de un reprezentant al poliției noastre, dela Venetia la Viena.

Căpitanul rămase înmărmurit. După câteva clipe se reculese și se vedea că face efortări să rămână calm.

— V'am înțeles bine, d-le consilier? Logodnica mea să fi fost escortată la Viena? S'a făcut deci vinovată de vre-o faptă care să determine arestarea ei?

— Asta nu pot s'o afirm. Baroana este numai bănuită a fi participat la o afacere despre care se interesează poliția. A refuzat să dea vreo relație la Veneția dar a acceptat să meargă până la Viena însoțită de un polițist și a dispărut apoi în chip misterios, în timpul călătoriei.

În sufletul căpitanului se dădea o luptă cumplită.

— Vă rog, domnule consilier, să-mi spuneți despre ce chestiune este vorba.

— Despre crima din strada Grillhofer. Victima este Giardini. Dacă Giardini a fost logodnicul ei după cum susține baroana și tatăl ei, atunci ea trebuie să știe mai mult decât a vrut să recunoască.

Căpitanul îl privi nedumerit.

— Să mă ia dracu, dacă pricep ceva! exclamă el. Dar la Cincio vom afla totul. Meta o să spună tot ce știe, vă asigur. Vă dau cuvântul meu de ofițer că habar n'aveam de toate astea. Deaceea vă rog să veniți cu mine la logodnica mea și s'o întrebați în prezența mea. Cred că poliția se 'nșeală și am cel mai mare in-

teres ca eroarea să fie lămurită în prezența mea.

Când trenul ajunsese la Cincio, cei doi călători coborîră și plecară la vila Castellmari urmați de departe de ceilalți polițiști.

CAP. XII.

La vila Castellmari, căpitanul îi prezentă baroanei pe consilierul Wurtz.

— Iți cer scuze, d-nă baroană, începu consilierul, că trebuie să te deranjez. D. căpitan a fost atât de amabil să-mi spună că mă vei primi imediat. Este vorba de verificarea câtorva date pentru cari înțeleg că n'ai vrut să te deplasezi până la Viena.

Meta pricepu situația și își păstră sângele rece.

— Este foarte drăguț din partea d-tale că te-ai deranjat până aci dar te-ai fi putut dispensa de această călătorie căci aveam intențiunea să plec eu însumi astăzi, însoțită de căpitanul Fernkorn, la Viena, anume ca să-ți fac o vizită. Dar te rog, șezi. Vom lua o gustare împreună.

Când terminară gustarea, baroana care era așezată cu fața către fereastră observă apropiindu-se, încă o trăsură în care se aflau trei bărbați printre cari îl recunoscu pe d-rul Martens.

— Ți-au sosit și asistenții, d-le consilier, observă ea, zâmbind. Patru oameni contra unei femei? Se vede că poliția mă consideră drept o ființă foarte periculoasă?

— O femeie frumoasă este întotdeauna periculoasă, răspunse consilierul galant. I-am chemat aci pentru că nu-l puteam lăsa în câmp. Dacă îmi permiți...

— Dar te rog... Un pahar cu vin le va face bine.

— Ii voi transmite doctorului Martens, invitația d-tale, spuse consilierul, părăsind camera.

— Meta, pentru Dumnezeu! spune-mi adevărul, o imploră căpitanul după ce se închise ușa în urma consilierului. Scoate-mă din starea aceasta de incertitudine...

— Mi-ai adus pachetul?

În clipa aceea, consilierul reveni. Au-

zise întrebarea și răspunse în locul căpitanului:

— D. căpitan l-a adus, dar nu-l așa? vei mai avea puțină răbdare?

Baroana își mușcă buzele.

— Mi se pare că tragi cu urechea? observă ea ironic.

— Sunt obligat să aud și să văd totul. Este una dintre obligațiile meseriei mele.

— Atunci ai fi putut rămâne din capul locului, aici.

— Nu, căci atunci n'aș fi știut ce știu acum.

Enervat, căpitanul îl rugă pe Wurtz să dea odată cărțile pe față.

— Imediat, spuse el. Apoi deschise fereastra și îl rugă pe d-rul Martens să vină până sus.

Când d-rul Martens intră în cameră, consilierul îl prezintă căpitanului Fernkorn și apoi se adresează baroanei.

— Mai întâiu, te rog să-mi spui de ce l-ai pus pe d-rul Martens într-o situație atât de dificilă?

— Pentru că m'a silit refuzând să-mi acorde cele două zile pe cari i le-am so-

licitat. Aveam nevoie de acest timp ca să mă pun sub ocrotirea căpitanului pe care l-am rugat precum vedeți, să vie încoace.

— Nu urmăreai și alt scop?

— Nu.

— Bine. Să presupunem că îl așteptai pe căpitan numai pentru motivul acesta. Căpitanul este acum prezent deci nimic nu te mai împiedecă să ne spui tot ce știi și tot ce voiai să ne spui la Viena. Incep cu prima întrebare: ce ne poți spune despre Bartolomeo Giardini?

— Nimic mai mult decât am spus?

— Atunci să recapitulăm. Ai afirmat, că ucisul Adolf Strebingner din strada Grillhofer este identic cu Bartolomeo Giardini fostul prieten din copilărie, cu care erai logodită dar care logodnă ai stricat-o atunci când Giardini a fost pus sub inculpare pentru crima de spionaj.

— Cum, ai fost logodită cu omul acela Meta? Spune-mi? întrebă căpitanul uimit.

— Da, răspunse ea, încet.

— Și asta o aflu abia acum? În împrejurări atât de penibile? Printr'un

străin? Prin urmare m'ai mințit. M'ai mințit atunci când mi-ai spus că afară de Sternburg n'ai mai iubit pe nimeni?

— Iartă-mă, d-le căpitan, spuse consilierul, dar această convorbire amenință să ia un caracter intim. Să continuăm mai bine cu întrebările în chestiunea care mă interesează. D-nă baroană, continui să susții că nu ai nicio legătură cu crima din strada Grilhofer?

— Da. I-am spus-o și d-rului Martens.

— Repet întrebarea pentru că atunci ai cerut un termen de 48 de ore ca să ne dovedești cele ce afirmi și credeam că de vreme ce acest termen a trecut și d. căpitan se află de față...

— Mă crezi un taler cu două fețe? întrebă ea indignată.

— Poate nu pe nedrept, interveni căpitanul.

— Franz! strigă ea. Mă jignești!

— În orice caz, față de mine n'am impresia că te-ai purtat sincer. Spune-i acum d-lui consilier tot ce știi.

— Prin urmare îți menții declarația că n'ai nici o legătură cu crima?

— Da. Dacă unele indicii pledează în defavoarea mea, nu sunt eu de vină.

— Asta se 'nțelege și dacă mi-o poți dovedi atunci nu mai am ce să caut aci.

— Dovezile ți le voi face la Viena.

— Aud tot timpul despre dovezi și iar dovezi, interveni căpitanul. Imi poți spune limpede ce bănuială planează asupra Metei?

— Bănuială nu-i tocmai cuântul potrivit. Este vorba numai de unele acte ale d-nei baroane despre cari am vrea să obținem lămuriri.

— Poate că vă voi putea lămuri eu...

— Ceeace m'ar bucura foarte mult... Știi d-ta, de pildă, unde se afla baroana în ziua de 12 Ianuarie pe la orele 8 seara?

— Nu. Știu numai că avea cu mine întâlnire la balul din sala Sofia dar n'a venit.

— Am fost acolo. Am vrut să-ți fac o surpriză și am îmbrăcat un alt costum.

— Dovada? spuse consilierul.

— Așteaptă până ajungem la Viena.

— Dece te interesează unde și-a pe-

trecut Meta timpul în seara aceea? întrebă căpitanul.

— Pentru că crima aceea din strada Grillhofer s'a comis în seara zilei de 12 Ianuarie și pentru că știm cu siguranță că Bartolomeo Giardini a fost împușcat de către o femeie.

Căpitanul se sgâi la consilier.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că baroana este bănuită a fi comis crima? Dar bine, d-le, ești nebun? Ceea ce spui este curată nebunie?

— Regret... dar...

— Și tu taci? Nu spui nimic? Meta, vorbește, pentru Dumnezeu! Spune ceva!

Baroana se făcuse albă ca varul și își mușca buzele. În cele din urmă, spuse:

— Martor mi-e Dumnezeu că nu sunt vinovată cu nimic. Domnule consilier, te rog să-mi permiți o convorbire între patru ochi cu logodnicul meu după care îți voi spune tot ce știu.

— Bine, însă în cazul acesta am depus o singură condiție. Servieta aceea rămâne până atunci, aici.

— Mă iartă, domnule consilier, dar se-

vieta aceasta nu conține decât acte ale familiei, acte cari nu privesc pe nimeni altcineva, explică Fernkorn.

— Poate conține ceva mult mai important, d-le căpitan. Baroana a manifestat o dorință atât de vie ca să intre în posesiunea acestor hârtii și tocmai într'un moment atât de dificil pentru dânsa încât sunt îndreptățit să le atribui o importanță mai mare.

La auzul acestor cuvinte, baroana păru cu totul zdrobită.

— Mai stărui să ai o întrevedere numai cu d. căpitan? o întreabă consilierul.

— Nu. Renunț.

— Dorești poate atunci să ai o întrevedere numai cu mine? continuă consilierul.

— Da, răspunse ea aproape șoptit, ridicându-se de pe fotoliu și îndreptându-se spre altă cameră.

În pragul ușei, rămase o clipă locului, întrebând:

— Și actele?

— Rămân aici, în păstrarea d-lui căpitan.

Când ajunseră în cealaltă cameră, consilierul îi spuse pe un ton foarte aspru:

— Te rog să termini cu povestea asta. Prin atitudinea d-tale pui în primejdie și alte persoane. Căpitanul...

— Este în primejdie? întrebă ea, tremurând.

— Da. Plecarea lui întempestivă și venirea lui încoace îl pun într'o situație foarte delicată.

— El n'are nici o vină. Nici nu l-a cunoscut pe Giardini. Și pe el îl urmărești?... Crezi poate că hârtiile?... Îți jur că este nevinovat... Crezi că ar fi aici dacă ar bănui ceva?... De dragul meu a venit... Nu, asta nu trebuie să se întâmple!... Dar de unde știi ce mi-a adus?...

Consilierul își dăde imediat seama, că punctul ei vulnerabil erau acele hârtii despre cari habar n'avea ce conțin.

— De unde? N'are nici o importanță, răspunse el. Destul că le cunosc. Altfel n'aș fi dispus ca Fernkorn să fie supravegheat și nici nu l-aș fi urmărit până aici.

— Prin urmare, n'ai venit pentru mine?

— Ba și pentru d-ta; însă pentru d-ta

ar fi fost îndeajuns să-i comunic adresa d-tale d-rului Martens care aştepta la Pontafel. Faptul că m'am alăturat căpitanului trebuie să-ţi dovedească în ce situaţie gravă l-ai pus.

— Groaznic! murmură baroana. Ce să fac?... Doamne! Doamne!... ce să fac? Dacă aş ştii...

Deodată se reculese şi spuse hotărâtă:

— Bine, fie! d-le consilier, promite-mi că dacă îţi predau hârtiile, vei pune capăt acestei afaceri, că vei înceta orice urmărire în contra căpitanului şi că afacerea nu va deveni publică.

— Ai cuvântul meu că voi păstra cea mai mare discreţie şi că în măsura în care va depinde de mine, nimic nu va transpira din cele cuprinse în rapoartele noastre.

— Atunci, cere-i căpitanului servieta.

Căpitanul nu vru să i predea servieta până ce nu auzi din gura Metei că îl autoriză să i-o dea.

Meta rupse sigiliile şi îi predă consilierului hârtiile.

Wurtz le examinează şi tresări de mul-

țumire. Hârtiile mult discutate nu erau de cât documentele furate dela generalul Holhorst.

Cu un aer indiferent, el băgă documentele în buzunar apoi o întrebă:

— Ce aveai de gând să faci cu aceste documente?

— Aici, nimic. Voiam să le iau cu mine la Viena. Acolo mi-ar fi fost foarte ușor să le pun la locul lor căci frecventez des casa unchiului meu și în lipsa generalului de acasă nu mi-ar fi fost greu. El le-ar fi regăsit și totul ar fi fost în regulă. Asta voiam să fac cu hârtiile.

Ea oftă adânc, apoi continuă:

— Dar vei îngriji d-ta de asta? Nu-i așa? Mă pot bizui pe d-ta, nu? Și căpitanul va fi scos din cauză? Doar mi-ai făgăduit. Numele lui nu trebuie implicat în această afacere.

— Ți-am făgăduit că voi face tot ce depinde de mine, spuse el. Dealtfel, sper că vei veni împreună cu noi până la Viena și că ne vei da o mână de ajutor ca să lămurim ceeace mai trebuie să fie lămurit.

— Firește că merg. În trei ore putem pleca la gară. Nici nu știți ce piatră mi s'a luat de pe inimă de când am scăpat de aceste hârtii.

— Și crima?

— O! despre asta n'am nici o grijă. Bănuiala care planează asupra mea o pot spulbera cu un singur cuvânt.

— Cuvântul acesta nu vrei să-l pronunți acum? Faptul că erai în posesiunea documentelor îți agravează situația. Deoarece noi avem dovada că există o legătură între furtul documentelor și crima din strada Grillhofer este evident că trebuie să știi ceva și despre crimă. Poliția trebuie să continue cercetările pentru a descoperi pe autorul crimei. Cu prilejul acestor cercetări pot să iasă la iveală o serie de noi lucruri. De pildă, că mortul și-a notat adresa căpitanului Fernkorn pe care îl chemi telegrafic la d-ta în Italia ca să-ți predea documentele furate generalului Holhorst și asta tocmai în momentul când ești bănuită de crimă. Precum vezi, situația d-tale este și mai grea acum. Poate că

recunoști acum acest lucru și te vei decide să faci mărturisiri complete.

— Mărturisiri? D-ta mă consideri autoarea crimei?

— Situiază-te în locul meu. Ce trebuie să cred? Fostul d-tale logodnic este împușcat. El era un spion. Hârtiile, de dragul cărora venise la Viena, se găsesc în posesiunea d-tale și d-ta ești logodnica unui ofițer de Stat Major care este în acelaș timp și omul de încredere al generalului din casa căruia au fost furate documentele.

— Crima nu are nici o legătură cu furtul documentelor.

— Nici nu spun asta: dar nu este evident că omul acela stătea în calea relațiilor d-tale cu Fernkorn? N'ar fi posibil ca să fi făcut totul pentru a înlătura pe un om de nimic care primejduia viața și onoarea celuiilalt? Nu-ți dai seama de toate astea?

— Ba da. Văd că ai dreptate.

— Atunci dece nu vrei să-mi spui acel cuvânt?

— Bine, ți-l voi spune. Victima nu era logodnicul meu. Mi-era frate.

— Vrei să spui că Giardini era fratele d-tale, ofițerul Giorgio di Castellmari?

— Da. Acum tot mai crezi că l-am ucis eu?

— Ah!... așa?... Păi atunci se schimbă chestia! Destăinuirea d-tale este pentru noi de mare importanță. În cazul acesta va trebui să începem totul dela capăt.

— Acum înțelegi că mă poți considera o aliată?

— Da, numai nu înțeleg, de ce ai tăcut, atâta timp?

— Pentru că mai întâiu voiam să fiu în posesiunea documentelor spre a pune capăt acelei penibile afaceri. Acum, fratele meu nu mai este un spion și pe căpitanul Fernkorn nu-l mai poate jena că este cumnatul unui particular nefericit. Dacă aș fi vorbit mai devreme aș fi pus în joc fericirea mea. Acum însă, totul depinde numai de discrețiunea d-tale.

Consilierul se înclină policos în timp ce se gândea cât de simplă i se pare unei femei o asemenea afacere. Bine, dar de unde va fi având ea oare documentele generalului? Cum aflase de moartea fra-

telui ei? Dece fugise din Viena? Mai avea de pus o mulțime de întrebări și în loc s'o chestioneze, consilierul Wurtz se mărginea să se încline politicos în fața ei.

Însă Wurtz era foarte mulțumit cu rezultatele de până acum. Pe teritoriul austriac îi putea pune aceste întrebări, cu mai multă autoritate.

O întrebă numai dacă în urma acestei destăinuiri mai este dispusă a merge la Viena.

— După cele ce mi-ai spus, declară consilierul, prezența și concursul d-tale ne sunt mai necesare ca oricând.

— Desigur că voi merge la Viena. Am mai mult interes ca să fie descoperită asasina fratelui meu.

Consilierul iarăși se înclină și în semn de mulțumire îi sărută galant, mâna.

Când reveniră în salonașul în care așteptau căpitanul Fernkorn și d-rul Martens, Meta von Sternburg se apropie de logodnicul ei, îi luă mâinile și uitându-se în ochii lui îl întrebă dragăstos:

— Acum, mai ești supărat pe mine?

Ochii căpitanului se ațintiră întrebători asupra consilierului.

— Totul e în regulă, confirmă acesta.

— Nu vreți să-mi spuneți și mie ce ați vorbit dincolo?

— Decă nu?

— În ce mă privește, aș vrea să știu cine este omul ucis în strada Grillhofer și dacă era într'adevăr fostul logodnic al Metei; al doilea, dacă Meta are vreo legătură cu crima; al treilea, ce conținea servieta?

— Dă-mi voie să-ți răspund eu în locul baroanei, d-le că i ar, interveni Wurtz. Victima este fratele logodnicei d-tale iar servieta conținea acte cari dovedesc pe deplin identitatea lui Giorgio di Castellmari. În urma acestei dovezi, bănuiala ce plana asupra baroanei von Sternburg cade dela sine.

— Adevărat?! exclamă Fernkorn, fericit. Prin urmare, nimic nu era adevărat? Și când te gândești că te-au chinuit atâta...

Consilierul socoti că a sosit momentul să se retragă.

— Sper, spuse el la despărțire, că nu

mă veți da cu totul uitării și că la Viena mă veți vizita.

În drum spre gară, consilierul Wurtz, dește lui Martens însărcinarea să rămână prin preajma vilei Castellmari și să-i dea de veste dacă baroana va lua alt drum decât acel al gării.

Precauțiunea aceasta se dovedi inutilă deoarece după 20 de minute, ea apărură în gară la brațul căpitanului Fernkorn și se sui în acelaș tren cu Wurtz.

În gara Pontafel, căpitanul coborî să-i procure o băutură răcoritoare.

În timpul cât rămase singură în compartiment, Wurtz îi făcure o scurtă vizită rugând-o să-i mai răspundă la o întrebare.

— Întreabă-mă. Îți voi răspunde cu plăcere.

— Mai întâi, țin să te fac atentă că acum te afli pe teritoriul austriac și că după legile austriace te-ai făcut vinovată de delictul de tăinuire a unui furt. Te rog să-mi răspunzi cinstit. O inducere în eroare m'ar sili, spre marele meu regret, să dispun arestarea d-tale.

— Nu mă știu vinovată cu nimic, răspunse ea, simplu.

— Atunci de unde ai documentele furate?

— Le-am cumpărat pe un preț foarte scump, numai spre a le restitui păgubașului.

— Prin urmare știi cine deține aceste documente. L-ai cunoscut pe hoț?

— Am aflat din întâmplare, pe când mă aflam la Veneția, în mâinile cui se află hârtiile. Dacă l-aș fi denunțat, aș fi ajuns la un rezultat cu totul opus. Doar voiam, precum ți-am mai spus, să lichidez această afacere, fără sgomot. Atunci i-am oferit acelui individ, treizeci de mii de coroane, din punga mea, bineînțeles. Omul a acceptat și mi-a trimis hârtiile. Acum ești mulțumit?

— Nu încă. Vezi, baroană, mai există și un alt mod de a interpreta lucrurile. Fi atentă, te rog: fratele d-tale este asasinat. Lucrând în interesul patriei sale, el se ascunsese la Viena. La el se găsește o notiță cu textul: „a-l chema la telefon mâine la 8 dimineața pe căpitanul Fern-

korn“, iar acel căpitan Fernkorn pleacă împreună cu documentele furate, tocmai în Italia adică în singura țară pe care o interesează acele documente. Eu împiedec predarea lor și d-ta îmi mărturisești că le-ai cumpărat pentru treizeci de mii de coroane, d-ta, sora spionului, logodnica ofițerului de Stat Major și a aducătorului lor. Deci în cazul când nu-mi poți numi pe autorul furtului, voi fi silit să mă adresez căpitanului Fernkorn și dacă nici el nu mă va putea lămuri, superiorilor lui, cărora va trebui să le depun o plângere.

Baroana era consternată.

— Păi mi-ai făgăduit că vei considera afacerea ca tranșată, protestă ea.

— Una din ele, baroană. Dar este vorba de crimă. Ce rost avea notița aceea a victimei? Ce treabă avea spionul cu căpitanul Fernkorn? Gândește-te, este vorba de suprimarea unui om poate de către un altul despre care victima știa prea multe.

— Pe cât înțeleg, bănuielile sunt îndreptate asupra căpitanului Fernkorn?

— N'am dreptate?

— Numai aparent.

— Atunci spune-mi numele omului dela care ai cumpărat documentele generalului.

— Dă-mi voie să mă gândesc... cinci-sprezece minute.

— Cu plăcere... dacă accepți tovărășia unuia dintre oamenii mei.

— Mă consideri așa dar arestată de pe acum?

— Vrei să rămâi pe culoar sau în compartiment?

— În compartiment.

În timpul acesta, căpitanul se întoarse cu o sticlă cu orangeadă. Wurtz se retrase, discret.

— A durat cam mult, îi spuse ea. Ai telegrafiat acasă că vii?

— Nu, mă duc acum.

Pe peron, consilierul îl acostă pe căpitan și-l întreabă:

— Spune-mi te rog, domnule căpitan, la Viena ai avut în păstrarea d-tale actele familiei Castellmari?

— Nu. Actele mi-au fost aduse acum două zile, răspunse Fernkorn, sincer.

— De către cine?

— De către un om de serviciu și pachetului îi era alăturată o scrisoare. Dar ia stai... mi se pare că o mai am... da.,,

Scoase scrisoarea din buzunar și i-o întinse. În plic se afla un cartonaș pe care baroana scrisese doar câteva rânduri.

„Te rog să-mi păstrezi cu grije alăturata servietă. N'o preda nimă-nui de cât mie. Vei afla în curând vești dela mine“.

Wurtz se despărți de căpitan mulțumindu-i pentru lămuririle ce-i dăduse și se întoarse în compartimentul baroanei.

— Ți-ajunge dacă îți făgăduiesc, întreabă ea, că-ți voi spune numele ce te interesează, înainte de a părăsi trenul?

— Înainte de a-l părăsi d-ta și căpitanul?

— Da. Înainte de a-l părăsi împreună.

— Da, însă nu uita, baroană, că dacă și când ajungem la Viena, vei continua să-l păstrezi numai pentru d-ta, voi proceda fără cruțare.

— S'a înțeles, glumi ea.

Când ajunseră la Baden, ultima stație înainte de Viena, Meta eși pe culoar și se apropie de Wurtz care tocmai aprindea o țigare.

— Văd că te ții de cuvânt. Vrei să-mi spui acum numele aceluia dela care ai cumpărat documentele?

— Da, răspunse ea. Este contele Albert Heinen.

— Contele Heinen? Acela care locuiește în Friederichstrasse? Nepotul generalului Holhorst?

— Da.

— Și el de unde le avea?

— Le-a furat din biroul generalului unde se strecurase în seara balului.

— Te previn, baroană, că ceeace-mi spui trebuie să și dovedești.

— L-am surprins asupra faptului.

— Ai putea să mărturisești acest lucru și în fața tribunalului militar?

— Da, dacă mă vei pune într'o situație atât de delicată.

— Și ce rost are însemnarea cu nu-

mele căpitanului Fernkorn în această chestiune?

— Nu știu. Căpitanul nici nu l-a cunoscut măcar pe fratele meu. Nici eu nu-i înțeleg rostul. Sper că acum vom putea părăsi gara, nestingheriți.

— Vei avea amabilitatea să treci mâine la orele 10 pe la biroul meu ca să repeți această declarație de față cu martori?

— Voiu veni, dacă este necesar.

— În cazul acesta sunteți liberi.

Când coborî din tren, consilierul Wurtz îl chemă pe d-rul Martens și îi dădu în-sărcinarea să meargă imediat la contele Albert Heinen în Friederichstrasse 42 și să-l aresteze.

Cu toate că era ora prânzului, contele Heinen încă mai dormea. Toată noaptea jucase cărți.

Numai cu multă greutate reuși servitorul să-l scoale din somn spre a-i preda o telegramă. Această telegramă i-o

expediase baroana Sternburg din drum și anume din gara Polten prin intermediul unui hamal din stație.

„Atenție ! Ești în primejdie. pleacă imediat. Acum suntem chit“.

Telegrama conținea doar aceste câteva cuvinte și nicio semnătură, însă contele bănuia dela cine este.

Heinen era un om de acțiune.

Imediat, trimise după un bărbier, îl puse să-i radă mustața sub pretext că dorește să fie la modă, își puse hârtiile în ordine, își umplu buzunarele cu toți banii ce îi avea în casă, își făcu bagajele și părăsi locuința.

Când d-rul Martens ajunse în Friedrichstrasse, contele Heinen era de-acum în tren, în drum spre Elveția.

CAP. XIII.

A doua zi, baroana Sternburg fu foarte punctuală. De data aceasta venise hotărâtă să spună tot ce știa.

— Pentru ca să înțelegi mai bine procedarea mea de până acum, încep eu adresându-se consiliului, voi fi mai explicită. După cum cred că îți amintești, fratele meu apărui la Marcone în timpul manevrelor și fu arestat în casa noastră și apoi escortat la Morpiero de către contele Heinen spre a fi depus într-o închisoare militară. Eu treceam atunci drept logodnica lui pentru a păstra secretul asupra persoanei lui și spre a justifica totuși prezența lui în casa noastră. Heinen este vărul meu. Suntem rude din partea bărbatului meu. El știa că arestatul mi-e frate. Heinen era cunoscut în familia noastră ca jucător de cărți și om ușuratec. De multe ori, tata îl împrumutase cu mari sume de bani pe cari le-a pierdut la baccara. M'am folosit de relațiile noastre spre a-l ruga să-i facă arestatului toate înlesnirile posibile în timpul transportării lui la Morpiero căci fratele meu se rănisese grav. Heinen acceptă, ba făcu chiar ceva mai mult: primi să-i predea din partea mea un pachet pe care -l încredințai împreună cu o chitanță reprezentând o da-

torie de 8000 de lire pe care o contractase Heinen în ajun față de tatăl meu și pe care i-o restitui. Nu știu dacă Heinen a aflat că în acel pachet se găsea și o pilă englezească. Tot Heinen aranjă astfel lucrurile încât convoiul ajunse la gară după plecarea trenului. Restul îl știu. Fratele meu a isbutit să se facă nevăzut. Heinen la rândul său reuși să scape de răspundere dar își dădu demisia din armată. Mai târziu, Heinen mă vizită la Viena după ce mă logodisem cu căpitanul Albert Fernkorn și amenințându-mă că-și va destăinui căpitanului că sunt sora omului acuzat de spionaj, reuși să-mi stoarcă parale în diferite rânduri, până în seara când l-am prins furând documentele. În seara aceea încercă să-mi mai stoarcă o sumă de bani spunându-mi că fratele meu se află la Graz și că va veni la Viena. Imi ceru o sumă mai mare și eu îl amânai pentru a doua zi. Indispusă de acest incident, căutai să mă eschivez dela serata unchiului meu și retrăgându-mă în dormitorul mătușei mele zări prin ușa întredeschisă cum cineva aprinde lumina în

cabinetul de lucru al generalului. Mă uitai prin ușa întredeschisă și văzui cum contele Heinen deschise sertarul biroului și luă un teanc de hârtii. Rămăsei încrămențit. Mă vei întreba firește, de ce n'am dat alarma? Din două motive; pentru că mă temeam de Heinen care îmi cunoștea secretul și dintr'un simțământ de recunoștință pentru ceea ce făcuse pentru fratele meu. Era doar salvatorul lui. Când am aflat despre însemnătaea documentelor furate de Heinen, l-am pus sub supravegherea unui detectiv particular. Dela unchiul meu aflai mai târziu că poliția îl bănuiește și pe logodnicul meu. Desperată, încercai să atrag atenția poliției asupra adevăratului vinovat în care scop am intrat în corespondență cu d-rul Specht despre care unchiul meu mi-a spus că se ocupă cu ancheta furtului. În cele din urmă l-am invitat la mine pe Heinen și l-am amenințat că-l denunț dacă nu-mi restituie documentele.

— "Asta n'ai s'o faci, verișoară, îmi spuse el liniștit. Altcum te expui și tu căci află că am luat hârtiile la mine spre

să tratez o afacere cu fratele tău care se află la Viena. Dacă mă denunți este și el pierdut.

— Nu cred. Dacă nu-mi restitui hârtiile, astăzi încă, voi vorbi cu d-rul Specht care conduce ancheta și cu care sunt de mult în corespondență.

Și ca să-i dovedesc că nu mint, i-am arătat unul din răspunsurile d-rului Specht.

Heinen râse, băgă scrisoarea în buzunar și-mi spuse plin de cinism:

— Scrisoarea asta îmi mai poate folosi cândva. Fă ce vrei. Dacă poțtești, denunță-mă, dar nu uita că nu voi cădea numai eu.

A doua zi mă dusei în sala Sofia unde aveam întâlnire cu d-rul Specht și cu logodnicul meu. Spre a nu fi recunoscută de logodnicul meu în timpul cât voi vorbi cu d-rul Specht, am îmbrăcat un domino de altă culoare. Intenționam să-l acostez pe căpitan după ce voi fi vorbit cu polițistul. Dela detectivul pe care îl însărcinasem să-l supravegheze pe Heinen, am aflat că în ultima săptămână fusese de trei ori într'o casă din strada

Grillhofer Nr. 46 și am presupus că acolo tratează cu cineva vânzarea documentelor. S'a folosit spre a merge acolo, în două rânduri de automobilul meu verde, care îi stătea la dispoziție ori de câte ori avea nevoie. Tocmai îi atrăgeam atenția comisarului Specht asupra casei din strada Grillhofer când o prietenă a mea, d-na Sellheim, care mă însoțise la bal, veni să mă cheme la o parte ca să-mi spună că Giorgio fusese împușcat. Știrea o aflase dela Heinen care zărind-o în sală pe d-na von Sellheim, a rugat-o să mi-o comunice. Crezui că Heinen minte ca să mă împiedece de a mai vorbi cu d-rul Specht și luai repede mașina care mă aștepta afară și porni până în apropiere de locul dramei. Trimisei șoferul să se intereseze pentru ce se afla lume grămadă în fața casei și aflai astfel că un anume Adolf Strebinger fusese ucis. Dela Heinen știam că acesta era numele fals al fratelui meu. Disperată, mi-am făcut bagajele și am plecat la Veneția spre a-l înștiința pe tatăl meu. De acolo i-am scris lui Heinen să vie la Veneția spre

a trata cu el cumpărarea documentelor pe cari voiam să le restituim unchiului meu punându-le la locul lor în lipsa lui de acasă. Heinen cunoaște bine Veneția și mi-a dat întâlnire într'un local în apropiere de podul Rialto. Când a venit la întâlnire, mi-a spus următoarele:

„Tratase cu fratele meu vânzarea documentelor. Giorgio ședea la o masă și fața îi era bine luminată de-o lampă cu petrol. Deodată geamul se sparge și, în aceeaș clipă, fratele meu căzu de pe scaun. Heinen vru să-l ridice de jos dar era prea târziu. Când văzu că fratele meu fusese ucis, o șterse pe fereastră. Automobilul meu pe care îl împrumutase în seara aceea îl aștepta în apropiere. Dela șoferul meu află unde mă poate găsi ca să-mi comunice trista veste. Căzui de acord cu Heinen ca să-mi vândă mie documentele. Restul îl știi. Poate că n'am procedat așa cum trebuia dar n'am putut să procedez altfel. Eram logodită și era în joc fericirea mea.

Consilierul care o ascultase tot timpul

fără să o întrerupă nu făcu nici un comentariu.

— Ceeace am făgăduit, d-nă Sternburg, voi face. Acest proces-verbal nu va mai eși dela dosar și vom păstra cea mai mare discrețiune asupra chestiunilor cari te privesc. Te voi ruga însă de mai multe ori, în cursul acestei săptămâni, să mă vizitezi deoarece acum este vorba să limpezim misterul crimei din strada Grillhofer.

CAP. XIV.

Declarațiile baroanei von Sternburg aduseră oarecare lumină în deslegarea celor două mistere. Ele făcură posibilă disjungerea afaceii documentelor de aceea a crimei din strada Grillhofer.

Directorul general al Siguranței fu de aceeași părere și ordonă pe deoparte încheierea actelor privind furtul dela generalul Holhorst în jurul căruia trebuia evitat orice scandal iar pe de altă parte, continuarea cercetărilor până la descoperirea ucigașei lui Strebinger.

În acest scop, baronul Sphor fu convocat telegrafic dela Veneția.

El sosi a doua zi, puțin cam abătut căci n'avea nici un chef să rămână la Viena și povesti ceeace aflase dela sora baroanei despre tânărul Castellmari.

Giorgio Castellmari fusese din copilărie destinat pentru cariera militară și absolvi cu succes școala specială de cavalerie dela Torino. Aci făcu într'o zi, cunoștința unei artiste de circ, o călăreață de care se pare că se îndrăgostise nebunește. Din această cauză începu să-și neglijeze serviciul. Toate muștrările tatălui și ale colonelului său rămaseră fără folos. Cu toate acestea, într'o zi, el rupse brusc relațiile cu artista și după o săptămână dispăru fără a i se mai putea da de urmă. Dacă a fost trimis în străinătate ca spion, fata nu știa, dar i se păru ciudat că atunci când reapăru în locuința lor dela Marcone el nu fu lăsat să treacă drept fratele lor.

După amiază, baronul Sphor îi făcu o vizită baroanei Sternburg spre a-i transmite salutări din partea familiei și o in-

formă că se angajase în serviciul Siguranței deoarece trebuise să-i făgăduiască Mariei că va face totul pentru a descoperi pe ucigașa fratelui ei.

— Și d-ta vorbești de o ucigașe? Există vre-o dovadă că asasinatul a fost comis de o femeie?

Baronul îi răspunse afirmativ, comunicându-i Melei pe ce se sprijină această convingere.

Totuși ea dădu din cap, neîncrezătoare.

— Asta n'o înțeleg, spuse ea. Nu este de crezut că în scurtul interval de timp cât s'a aflat la Viena, Giorgio să fi legat o prietenie atât de strânsă cu o femeie încât să sfârșească ucis de mâna ei. Prin urmare, trebuie să fie vorba de o legătură mai veche, de o femeie pe care să o fi cunoscut mai de mult, în Italia, care să-l fi urmărit cu ura ei. Pe cât știu eu, fratele meu n'a avut nici o aventură care să ducă la un asemenea sfârșit. Tare mă tem că poliția urmărește iarăși o pistă greșită dacă stăruie în prezumția că autoarea crimei este o femeie.

— Poți să-mi indicî vre-o persoană cu

care fratele d-tale era în relații intime?
întrebă Sphor.

— Da. Este Ernesto di Cartelane, prietenul său din copilărie care cred că se află acum în garnizoană la Torino.

— Ai fi dispusă să ne dai o recomandatie către el?

— Bucuros, dar cred că ar fi mai bine să-i scriu chiar eu.

— Perfect. În cazul acesta te rog să mă înștiințezi îndată ce primești un răspuns.

*

Răspunsul lui Ernesto di Cartelane sosi după câteva zile.

Era o lungă scrisoare adresată baronei și având următorul conținut:

Stimată baroană,

Moartea prietenului meu m'a îndurerat mult și te rog să primești din parte-mi expresiunea sincerilor mele condoleanțe.

Precum știi preabine, fratele d-tale a trăit viața din plin. Îți mai amin-

tești poate de nenumăratele lui incidente și de unele dueluri din cari a scăpat alegându-se, de multe ori, cu câte un buchet de flori și o scrisorică de dragoste. Dacă trec în revistă toate acele aventuri amoroase, și dacă trebuie să ținem seama de scrisoarea aceea neînterminată care s'a găsit asupra lui și care cred că îmi era destinată, dacă într'adevăr o femeie a fost aceea care l-a răpus, atunci una singură cred că a făcut-o sau ar fi putut s'o facă.

Este femeia aceea a cărei dragoste a fost nenorocirea vieții lui, femeia de care l-am prevenit să se ferească. O cred capabilă de această crimă pentru că este o femeie pătimașă, capabilă de ură nestăpânită și pentru că știu că atunci când Giorgio a părăsit-o, i-a jurat răsbunare.

Femeia despre care vorbesc se numește Mara Cincinnati și era călăreață de circ. Giorgio a cunoscut-o la Torino pe când urma cursurile școlii superioare de cavalerie.

Te va interesa de:igur înfățișarea ei. Era înaltă, sveltă, avea ochii întunecați și părul negru, era extraordinar de frumoasă și parcă anume făcută ca să ia mințile bărbaților.

Trei luni a durat dragostea lor până ce Mara a întâlnit la Torino un om în vârstă cu care a început să filtreze.

Giorgio era nebun de gelozie. De altfel avea și motive să fie gelos căci Mara începuse să-l negligeze complet. Ba într'un rând, lipsi două zile de-acasă și când reveni declară că se va mărita cu omul acela.

Giorgio o lăsa să plece spunându-i că nici nu mai vrea să știe de ea.

După plecarea Marei, l'am sfătuit pe Giorgio să întreprindă o călătorie de plăcere ca să uite această dragoste nenorocită și l-am însoțit în această călătorie care dură trei săptămâni.

La întoarcerea noastră acasă, Giorgio găsi nu mai puțin decât două-

zeci de scrisori, toate dela Mara.

Trecură câteva zile. Intr'o dîmîneată, când Giorgio se 'ndrepta spre cazarmă, Mara îi aținu calea. Din ziua aceea se ținu după el ca o umbră. Recurse la mijloacele cele mai variate spre a-l prinde iar în mrejele ei; se arătă în tovărășia altor bărbați spre a-l face gelos, îl urmări ostentativ prin localurile publice și'n cele din urmă începu să-i facă scandaluri în stradă. Intr'un cuvânt, îi făcu viața imposibilă dar Giorgio rămase neînduplecat.

Cum însă scandalurile în stradă nu se mai sfârșeau, comandamentul fu silit să intervină atrăgându-i atenția lui Giorgio că ele nu cadrează cu rangul lui de ofițer. Atunci, Giorgio își luă un concediu și făcu în taină preparativele de plecare.

Mara află cari îi sunt intențiile și nu ezită să vină în locuința lui spre a face o ultimă încercare de împăcare.

Intrevederea lor a avut loc în prezența mea.

— Prin urmare, pleci? îl întreabă ea după o scenă penibilă.

— Da, răspunse Giorgio, dârz.

Atunci, scrâșnind din dinți, ea îi strigă furioasă:

— Să nu uiți ziua aceasta! Am să teucid!

În seara următoare, întorcându-ne împreună spre casă, furăm atacați de o ceată de derbedei. Nu știu dacă erau tocniți de Mara dar mi se păru suspect faptul, că numai pe Giorgio îl atacaseră cu cuțitele.

Trei zile mai târziu, Giorgio se oferă organelor superioare pentru „servicii speciale” și avându-se în vedere aptitudinile sale, oferta îi fu acceptată.

Restul îl știi. Numele lui Giorgio fu șters din anuarul oficial și nimeni nu mai știu de urma lui până când se produse incidentul dela Marcone după care iarăși a dispărut.

Odată cu el, a dispărut și Mara despre care n'am mai auzit vorbin-

du-se din ziua când a fost ultima oară în casa fratelui d-tale.

Și-acum... dacă ai nevoie de mine, scrie-mi și voi veni cu primul tren.

Al d-tale credincios prieten

Ernesto Cartelano

*

Pe promenada dela Geneva, contele Heinen observă că un domn foarte elegant îmbrăcat îl salută afabil având aerul că intenționează să-i vorbească.

Răspunse foarte rece la salutul străinului și intră repede în hotel. Mai târziu, când contele intră în sala de fumat, acelaș străin îl acostă din nou.

— Domnule conte Heinen, vă rog să-mi acordați o întrevedere de câteva minute.

Heinen tresări dar se reculese repede.

— Te rog, să poțtești în camera mea.

În drum, d-rul Martens se recomandă.

— Timpul meu este măsurat, începu Heinen. Ce dorești dela mine, domnule... n'am reținut numele d-tale.

— Dr. Martens, comisar de Siguranță...

— Ah! așa? Comisar de Siguranță? Atunci se schimbă chestia. Deci atenția ce

mi-o acorzi de două zile încoace se dă-
torește unei misiuni speciale? Pot să știu
în ce scop?

— Te aflai în strada Grillhofer în mo-
mentul când Castellmari a fost împușcat?

— Da. Faptul s'a produs după ora 8
și jumătate seara. Giorgio ședea la masa
pe care se afla o mică lampă de petrol.
Eu mă găseam lângă el. Stăteam de vorbă.
Deodată am auzit cum se sparge geamul
și în acelaș minut Castellmari căzu de pe
scaun. Nu-mi dădui imediat seama ce se
întâmplase. N'am auzit nici o detunătură.
Abia când încercai să-l ridic ca să-i dau
o mână de ajutor văzui că primise un
glonte în tâmplă. Murise. Nu mai aveam
deci ce căuta acolo și nu voiam să fiu
implicat într'o crimă pe care nu eu am
comis-o. M'am repezit atunci până la sala
Sofia unde știam că se află sora lui, ba-
roana von Sternburg și întâlnind-o acolo
pe d-na von Sellheim am rugat-o să-i
comunice vestea.

— Nu poți să-mi indici vre-un amănunt
secundar care să te fi frapat? Nu te-ai
întâlnit cu Castellmari decât în casa lui?

— Ba da. El a sosit la Viena în ziua de Anul Nou și a tras la hotelul Blum de pe Mariahilf. O întâlnire întâmplătoare pe care a avut-o în stradă, îl determină să părăsească hotelul și să se mute în strada Grillhofer. Voia să i se piardă urma. Mi-a vorbit despre chestiunea asta dar nu cred că ea să aibe vre-o legătură cu crima căci era o simplă chestiune de dragoste.

— N'a pronunțat cu acel prilej numele de Mara Cincinnati?

— Ba da. De unde știi?

— Te rog să-mi spui detaliat tot ce știi în legătură cu chestiunea asta de dragoste. Femeea aceasta ne interesează.

— Castellmari m'a întrebat dacă nu cunosc vreo femeie care să fi purtat ca fată numele de Mara Cincinnati și care să fi fost călăreată. Ii răspunsei negativ pentru că într'adevăr nu cunoșteam nici o asemenea femeie. Il întrebai ce este cu această femeie și el îmi răspunse textual: „Ea era odată soarta mea și tot ea mă va răpune. Eri pe când treceam pe strada Mariahilf mi-a eșit deodată în cale în

dreptul unui magazin de mode de unde venea. Am recunoscut-o imediat cu toate că s'a schimbat mult. Am simțit un junghiu în inimă când am zărit-o în fața mea privind-mă cu ochii ei plini de ură". Mai târziu am aflat, că se interesase la portar de Castellmari dar acesta îi răspunse că nu cunoaște pe nimeni cu acest nume. Vărul meu se dăduse drept Adolf Strebinger ca și în strada Grillhofer, așa încât portarul într'adevăr că nu mai auzise de numele Castellmari. Giorgio, când a terminat de povestit m'a prevenit astfel: „Dacă mi se întâmplă ceva zilele acestea nu trebuie să-i cauți pe autori. Interesează-te doar la Mara Cincinnati. Cu siguranță că ce mi se va întâmpla, dela ea mi se va trage". Din ziua aceea, vărul meu era nervos și fricos. El grăbi plecarea lui din Viena pe care o fixă pentru ziua de 13 Ianuarie. La 12 Ianuarie s'a întâmplat nenorocirea.

— Altceva nu mai știi?

— Nu. Ți-am spus tot ce știu.

— Mai am să-ți pun o întrebare în legătură cu crima. La Castellmari s'a găsit

un biletel pe care era scrisă următoarea însemnare: „de telefonat mâine lui Fernkorn”. Ce rost putea avea acea însemnare?

— Ah! știu despre ce este vorba. D-ta crezi poate că Fernkorn este numele căpitanului de Stat Major atașat pe lângă generalul Holhorst? dar te înșeli: Este numele fals al unui agent și-ți dau cuvântul meu că n'are nimic de aface cu crima.

Scrisoarea primită de baroana Sternburg și informațiunile obținute de d-rul Martens la Geneva, îndreptară atenția poliției asupra femeii misterioase care se numea Mara Cincinati și asupra căreia se acumulaseră atâtea indicii acuzatoare.

Mara Cincinnati trebuia găsită neapărat.

Poliția din Viena ceru bineînțeles, informațiuni și poliției din Torino. I se răspunse că Mara Cincinnati era născută la Neapole la 12 Septembrie 1883 și că adevăratul ei nume era Violetta Crespo. Tatăl ei era acrobat iar mama cântăreață. Copilaria și-o petrecuse numai printre ar-

tiști și mai târziu părăsise trupa tatălui ei după ce se încurcă cu un călăreț de circ, și se angajă la circul Primavesi, la Sidoli și la Grandi. Colindă toată Italia și în cele din urmă obține un angajament la Paris unde se căsătorii.

Poliția încercă atunci să afle numele aceluia care o luase în căsătorie dar dela Paris i se răspunse că cercetările făcute în această direcțiune rămăseră infructuoase.

În cele din urmă, consilierul Wurtz îl însărcină pe baronul Sphor să se stabilească în cartierul coloniei italiene și să continue cercetările printre locuitorii de-acolo.

CAP. XV.

Baronul Sphor procedă ca și data trecută. Începu să frecventeze seratele, să danseze și să flirteze.

Intr'o zi, Sphor își aduse aminte și de contesa di Campobello la serata căreia fusese pus pe urmele baroanei von Sternburg.

Ii făcu o vizită și deschise discuția asupra crimei din strada Grillhofer.

Contesa nu ştia despre crimă decât din ziare iar contele nici atât.

Şi pentrucă tocmai se vorbea de poliție, contesa se interesă unde se află biroul pentru păstrarea obiectelor găsite.

Pierduse, spunea ea, cu o seară mai înainte, când se întorcea dela Bristol prin Ringstrasse, un medalion la care ţinea foarte mult pentrucă era o veche amintire de familie.

Din gentilețe, baronul Sphor se oferise să treacă pe la biroul respectiv ca să se intereseze de medalion şi ceru o descriere mai amănunţită a acestuia.

— Il vei recunoaşte foarte uşor, spuse contesa. Medalionul este prins de o brăţară formată din şase lăncişoare veneţiene, subţiri, de aur, prinse între ele. Pe capacul medalionului se află, în email, chipul Maicei Domnului. Aş fi bucuroasă să-l regăsesc şi sunt dispusă a da o recompensă corespunzătoare găsitului, nu pentrucă ar avea cine ştie ce valoare materială, dar pentrucă el reprezintă pentru mine o piesă tradiţională aproape.

Baronul Sphor îi făgădui tot concursul și în dimineața următoare, înainte de a vizita pe consilierul Wurtz intră și în biroul obiectelor găsite, interesându-se de medalionul contesei.

După multă așteptare, funcționarul reapăru și îi ceru să-l urmeze.

— Medalionul căutat de dv. s'a găsit adăogă el.

Spre marea surprindere a lui Sphor, se văzu introdus în cabinetul consilierului Wurtz pe masa căruia zări medalionul cu pricina.

— Spune-mi, d-le baron, îl întrebă consilierul, d-ta ești posesorul acestui medalion?

— Da de unde, răspunse acesta râzând, am primit doar însărcinarea să-l caut.

— Și cine ți-a dat această însărcinare?

— Contesa di Campobello care pretinde că l-ar fi pierdut alaltăeri seara, pe Ringstrasse.

— Așa?... Foarte interesant... Campobello se numește doamna în chestie? Ei ia vezi, e medalionul ei?

— Nu pot s'o afirm cu siguranță. Dacă mi-l încredințezi pentru câteva ceasuri, mă duc s'o întreb pe contesă.

— Dar ți-l încredințez cu cea mai mare plăcere, dragul meu! Medalionul acesta prezintă pentru noi un foarte mare interes căci el însemnează poate deslegarea enigmei. Văd că te miri dar ascultă numai: Medalionul acesta a fost găsit alaltă-seară în fața hotelului Bristol de către detectivul hotelului și el l-a predat biroului de obiecte găsite declarând că nu renunță la recompensă pentru care motiv se procedă la o descriere amănunțită a obiectului. Cu acest prilej, funcționarul biroului observă că medalionul se deschide și ce crezi că se găsi înăuntru?

— Ce?

— Uită-te numai!

Sphor rămase cu gura căscată. În interiorul medalionului se afla în miniatură, fotografia lui Giorgio Castellmari.

*

— Este foarte draguț din partea d-tale că te-ai deranjat, dragă baroane, îl spuse contesa Campobello când Sphor se pre-

zentă în salonașul ei. S'a găsit medalionul?

-- Da. Un asemenea medalion a fost găsit în fața hotelului Bristol dar dacă este al d-tale, numai d-ta poți s'o spui.

Și Sphor îi întinse medalionul.

— Aceasta este! exclamă contesa, veselă. Nici nu-ți închipui cât sunt de fericită că mi l-ai adus.

— Va trebui însă să-l duc înapoi.

— Cum așa? Doar e medalionul meu!

— Va trebui să te deplasezi în persoană până la biroul obiectelor găsite, căci așa cere legea. Este sigur că în urma declarațiile d-tale, cari trebuie consemnate într'un proces-verbal și după depunerea recompensei legale, medalionul îți va fi eliberat fără nicio dificultate. Va mai trebui să semnezi și o adeverință de primire. Țin numai să-ți atrag atenția, că funcționarii poliției sunt uneori oameni foarte pedanți și că va trebui să dovedești afirmațiile d-tale.

— Că medalionul îmi aparține, o pot dovedi cu martori. Soțul meu și personalul meu se servicii îl cunoaște. Va trebui așa dar să mă prezint împreună cu ei?

— Nu. Am eu altă soluție. Voiu interveni ca un funcționar al poliției să te viziteze. Când poate veni? Ești acasă după masă?

— Desigur, îl aștept. Și încă odată, îți mulțumesc mult pentru osteneală.

— N'ai pentru ce.

După amiază, polițistul se prezintă. Era consilierul Wurtz în persoană.

— Viu pentru medalionul reclamat, încep eu el.

— Știu... știu... Nu este nevoie de nicio introducere. La cât se ridică recompensa impusă de lege?

— La 10 la sută din valoarea obiectului...

— Atunci să spunem, patru sute de coroane... iată-le!

Wurtz vâri bancnotele în buzunar și redactă o chitanță pentru suma primită.

— Acum, dă-mi te rog medalionul!

— Cu plăcere, spuse consilierul, însă mai întâiu vă rog să-mi faceți o descriere amănunțită a obiectului.

— Doamne! Câte greutateți ! exclamă

contesa. Dar ca să fii sigur că-mi aparține..

Contesa se ridică și-l chemă pe soțul ei care se afla în camera alăturată.

— Spune tu, te rog, se adresează ea soțului, cum arată medalionul.

Contele făcu o descriere foarte precisă.

— Este exact, declară Wurtz. Vreun semn aparte mai cunoașteți?

— Nu, răspunse contele, nu cunosc.

— Nici n'are, declară contesa. Dacă aș fi știut câte greutate mi se vor face, aș fi renunțat să-l mai deranjez pe baron.

— Nu-mi fac de cât datoria, d-nă contesă, spuse Wurtz, liniștit.

Apoi, o rugă să-i semneze o adeverință de primire a medalionului pe care i-l restitui și se retrase.

Înainte de a eși pe poartă, un servitor al casei veni să-l întoarcă din drum, deoarece contesa dorește să-i vorbească.

Mirat, consilierul Wurtz îi satisfăcu dorința.

Contesa ședea la o masă având în mână medalionul pe care îl întinse consilieru-

lui, spunându-i cu o ușoară tremurare în glas:

— Doamne, brățara aceasta nu este a mea. Ia-o înapoi spre a fi predată adevăratei proprietare.

Consilierul rămase consternat.

Ce se întâmplase? Se uită prin cameră și nu observă nimic suspect.

— Nu înțeleg, ce vreți să spuneți d-nă contesă, ripostă el. Adineauri, d-ta și soțul d-taie ați recunoscut că brățara vă aparține. Același lucru l-ați declarat și baronului Sphor.

Contesa se ridică enervată.

— Cred că declarația mea, că brățara nu-mi aparține este îndeajuns. Vrei să-mi însușesc bunul altuia? M'am înșelat. Există o asemănare foarte mare între medalionul acesta și medalionul meu. Asta-i tot.

Consilierul Wurtz n'avu încotro și primi brățara înapoi.

Ajuns în biroul său, Wurtz își bătu multă vreme capul cu întrebarea: ce determinase pe contesă să-i restituie medalionul.

Se apucă să-l examineze din nou. Îl întoarse pe față și pe dos, îl deschise și deodată se lovi cu mâna peste frunte.

— Asta-i, va să zică? exclamă el. Cum de am făcut o asemenea negliobie?

Dinlăuntrul medalionului, geamul înrămat al fotografiei lui Castellmari, lipsea. El se afla pe biroul consilierului care uitase să-l pună la loc.

Acum totul era limpede.

După pccarea lui, contesa deschisese probabil medalionul și constatasese lipsa ramei și a sticlei și își dăduse imediat seama că cineva a deschis medalionul și îi cercetase interiorul și că deci, este în pericol de a fi demascată. Nu-i rămase altceva de făcut decât să restituie medalionul negând că ar fi al ei.

*

A doua zi, baronul Sphor îl făcu o vizită consilierului.

— Imi aduci ceva nou? îl întreabă el.

— Da și nu. Aseară am fost la Operă în loja contesei. Contesa era foarte bine dispusă și mi s'a plâns de pedanteria

poliției apoi mi-a spus că brățara ei s'a găsit în restaurantul hotelului Bristol.

— Adevărat?

— N'am terminat. M'am dus bineînțeles la hotelul Bristol și m'am interesat. Nu s'a găsit acolo nimic deci contesa m'a mințit inventând toată povestea.

— Și pentru asta trebuie să fi avut motive serioase. Nu încerci o mistificare, dacă n'ai motive.

În timp ce consilierul stătea de vorbă cu Sphor, un detectiv îl anunță că în biroul obiectelor găsite se află o doamnă care se interesează de medalionul cu pricina.

— Este o a doua încercare, observă consilierul. Hai să mergem acolo.

Doamna care aștepta să i se restituie medalionul părea furioasă.

— Nu înțeleg ce se petrece, perora ea. Este a treia oară că mă prezint pentru medalionul meu și mi se refuză restituirea.

Wurtz o examinează atent. Femeea era înaltă, avea ochii negri și părul de un blond roșcat.

-- Vă cerem scuze, spuse consilierul. Medalionul dv. probabil că s'a rătăcit pe undeva. Vă rog să mi-l descrieți mai detaliat.

Doamnă, făcu o descriere a brățării și a medalionului.

— Medalionul se deschide, declară ea, și înăuntru se află portretul unui tânăr ofițer italian.

— Atunci acesta este, spuse Wurtz, predându-i medalionul. D-le Warnburg, rezolvă te rog formalitățile de predare.

Pe sală, consilierul însărcină pe un detectiv, s'o urmărească pe doamna cu medalionul și să-i stabilească identitatea.

CAP. XVI.

După o jumătate de oră, detectivul reveni cu raportul.

Doamna se urcase într'o mașină în piața Sfântul Ștefan și isbutise să dispară. Mașina avea caroseria vopsită în verde și purta numărul A 712.

Consilierul Wurtz sări în sus, agitat.

— Este exclus! exclamă el, dar poațe

că mă înșel. Du-te la biroul circulației și întreabă cui aparține mașina cu numărul ăsta!

D-rul Mariens fu acela care aduse rezultatul.

— Mașina aparține d-lui Anton Ritter, directorul general al Siguranței, rapoartă el.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse Wurtz, consternat... Nu, nu se poate... mașina verde, pe care o căutam de atâta vreme și în care se plimbă asasina, să fie aceea a directorului general?... haida, de!... este exclus.

— Este totuși așa, confirmă d-rul Mariens.

— Va trebui să vorbesc imediat cu directorul general.

Directorul general al Siguranței se afla acasă și îl primi pe consilierul Wurtz, imediat.

— Ce te aduce la mine? întrebă-el, oferindu-i un scaun.

— Crima din strada Grillhofer.

— Ai făcut probabil o descoperire decisivă? Bravo! Asta-mi place! Aprinde te

rog mai întâiu o țigare și povestește-mi ce-ai descoperit. La o țigare se stă de vorbă mai plăcut.

— Vă amintiți poate, d-le director general, începu consilierul după ce își aprinse țigara, că în urma depoziției baronei von Sternburg, afacerea a luat o întorsătură nouă. Urmărisem până atunci o pistă greșită. Zilele acestea s'a întâmplat un incident foarte interesant. Pe Ringstrasse s'a găsit o brățară cu un medalion în interiorul căruia se afla o fotografie a victimei din strada Grillhofer.

— Asta o știu.

— Am făcut o recapitulare ca să puteți urmări mai bine desfășurarea lucrurilor. Adineaori, medalionul a fost ridicat...

— De către cine?

— De către o doamnă...

— Și cine este doamna aceea?...

— Asta o vom afla desigur. Doamna s'a suit într'un automobil... al cărui număr l-am stabilit...

— Păi atunci e foarte simplu. Cărcați cui îi aparține automobilul...

— S'a făcut! De aceea am și venit.

— A cui este mașina?

— A dv. d-le director general.

— Cum se poate? Am înțeles bine?

— Da. Mașina purta numărul A 712 și șoferul este Gustav Hochstätger fost detectiv intrat în serviciul dv. acum patru ani.

— Și ați stabilit asta neîndoelnic?

— O eroare este exclusă, d-le director general.

— Când s'a întâmplat asta, d-le consilier?

— Acum două ore.

— Acum două ore s'a folosit o femeie care este bănuită de crimă, de mașina mea? Nu, zău! Știi că ai haz?

— Este totuși așa.

Directorul general sună.

— Soția mea este acasă, îl întrebă el pe camerist.

— Nu. A eșit în oraș.

— Cu mașina?

— Da.

— Când?

— Pe la nouă și jumătate.

— Bine. Când se întoarce, să-l trimiți pe soțur la mine.

— Am înțeles.

*

Directorul general îl primi pentru a doua oară pe consilierul Wurtz în ziua aceea.

— Este într'adevăr vorba de mașina mea, domnule consilier, declară directorul general.

— Adevărat?

— Da. Soția mea i-a împrumutat-o cuninatei mele, d-nei profesor Hartlieb.

— Ce trebuie să fac în acest caz?

— Să te adresezi d-nei Hartlieb și s'o întrebi cui îi aparține bijuteria... Sau crezi poate că îi aparține chiar ei?

— Nu știu, d-le director general. Nu cred.

— Atunci va trebui să ne spună de ce se amestecă în treburi care n'o privesc. Femeile sunt uneori teribile și fac tot soiul de pozne. Trimite-l pe d-rul Martens la ea și comunică-mi rezultatul.

— Dacă am înțeles bine, mă autorizați să-l trimit pe d-rul Martens la d-na Hartlieb ca s'o supună unui interogator?

— Firește însă cu oarecare cruțare. E sora nevastei mele.

CAP. XVII.

— Hartlieb? întrebă d-rul Martens. Il cunosc. Locuiește în strada Schönbrun. Este expertul care mi-a furnizat primele indicii cu privire la asasina din strada Grillhofer.

D-na Hartlieb îl primi pe comisar fără a părea stânjenită.

— Viu la dv. pentru bijuteria pe care ați ridicat-o astăzi dela biroul obiectelor găsite, îi explică d-rul Martens. O oră după plecarea dv. s'a prezentat acolo o altă doamnă care pretinde că bijuteria este a ei. De aceea vă rog să mi-o încredințați pentru câteva ore spre a putea stabili dacă indicațiile doamnei sunt exacte.

D-na Hartlieb nu știu imediat ce să răspundă. În cele din urmă îi spuse că a lăsat medalionul unui bijutier pentru

o mică reparație și îl rugă să revină peste câteva zile.

— Este suficient să-mi dați adresa bijutierului, spuse d-rul Martens. Vreau numai să examinez puțin medalionul.

D-na Hartlieb deveni tot mai încurcată.

— Dar... n'am adresa lui, obiectă ea.

Spre a o încolți și mai bine, d-rul Martens îi ceru chitanța bijutierului pe care cu siguranță, că se află tipărită adresa lui.

— Nu mi-a dat nicio chitanță, minți ea. Bijutierul pretindea că brățara este atât de originală în cât nu se va rătăci în prăvălia lui.

— Atunci nu-mi rămâne altceva de făcut de cât s'o trimit pe doamna în chestie la dv.

— Nu, te rog, Mai bine revino poimâine și chestia se va lămuri imediat.

D-rul Martens se duse atunci în laboratorul d-rului Hartlieb pe care îl rugă să-i acorde o scurtă întrevedere.

— Cu cea mai mare plăcere, doctore, la loc!

— Viu într'o chestiune foarte importantă care te privește oareșicum.

— Sunt foarte curios să aflu, prietene. Dă-i drumul!

— Este vorba și de soția d-tale...

— Ah! acum înțeleg, vii pentru brățara aceea, nu? Mi-am închipuit eu. Femeile nu vor nici odată să asculte sfaturile bărbaților. I-am spus eu că va da de bocluț.

— Ei, chiar așa de grav nu stă chestia. Am nevoie numai de o mică explicație. Poți să mi-o dai d-ta?

— Desigur că pot!

— Spune-mi atunci mai întâiu dacă brățara aparține soției d-tale.

— Da de unde! Păi tocmai de aceea sunt atât de supărat.

— Atunci cum a putut soția d-tale să ridice dela poliție un obiect care nu-i aparține?

— A rugat-o o prietenă careia îi aparține bijuteria.

— Este contesa di Campobello?

— Precum văd, ești bine informat. Nu-i

spune însă nevastei mele că ți-am confirmat-o.

— Dece a primit soția d-tale să meargă la poliție în locul contesei?

— Din pură prietenie. Soția mea și contesa se cunosc din copilărie pe care și-au petrecut-o în Italia...

— Cum așa? Contesa nu este americană?

— Da de unde!...

— Iartă-mă că te mai întrerup încă odată dar pe cât știu eu, contesa este născută Gibson iar tatăl ei este bogatul posesor ale unor mine de lângă Chicago.

— Ei așa! Nici pomeneală de așa ceva! Ea a fost adoptată la Neapole de aci legenda americanului. Soția mea care s'a născut tot la Neapole și era o fetiță săracă se juca la Neapole cu ea în stradă după cum e obiceiul pe acolo. Ele au rămas prietene cu toată deosebirea lor de caracter. Violetta este o fire cu totul aparte, a avut o tinerețe aventuroasă din care cauză n'am agreiat nicio dată legă-

tura de prietenie dintre ele. Dar ce vrei să fac? Fiecare cu preferințele lui.

— Și brățara?...

— Acum patru zile, Violetta a rugat-o pe nevastă mea să-i caute la biroul obiectelor găsite, brățara pe care pretindea că ar fi pierdut-o. Venise anume pentru asta la noi și soția mea susține că Violetta era disperată din cauza acestei pierderi.

— Și acum, unde se află brățara? Soția d-tale pretinde că la un bijutier.

— Ei vezi? Iată unde te duce minciuna! Se vede că vrea să o cruțe pe contesă căci altfel ți-ar fi spus că i-a restituit-o. Chiar eu i-am telefonat Violettei să vină să-și ia în primire brățara.

— N'ai întrebat-o pe soția d-tale de ce nu s'a dus contesa singură să-și ridice bijuteria?

— Ba da. Motivul este de ordin intim. În medalion se afla portretul fostului logodnic al Violettei și ea nu voia ca soțul ei să afle.

— Va să zică îmi dai cuvântul d-tale

de cinste că brățara se află în posesiunea contesei?

— Da. Îți dau cuvântul meu că i-am restituit-o imediat ce soția mea a ridicat-o dela poliție.

CAP. XVIII.

Contesa di Campobello nu dormise toată noaptea. Era foarte agitată.

Deodată i se păru că aude soneria. Nu se înșelase. Servanta veni să anunțe că doi domni doresc să-i vorbească.

— Scoală-l pe d. conte, porunci ea.

— Domnii doresc să vorbească numai cu dv., spuse servanta.

— Cine sunt domnii? întrebă ea.

— Spun că sunt dela poliție.

Contesa păli. Prin urmare crima ei fusese descoperită?... Ce era de făcut acum... Să fugă?...

Să uită pe fereastră și văzu că jos, în stradă se mai aflau și alți polițiști. Era încolțită și nu mai avea scăpare.

— Poștește-i pe domnii în salon, ordonă ea. Viu imediat.

Apoi contesa intră în dormitorul ei și se încuie pe dinăuntru.

Consilierul Wurtz și baronul Sphor fură introduși în salon.

— Durează prea mult, observă consilierul. Au trecut zece minute. Cheamă-te rog, servanta.

Sphor sună.

— Unde este doamna contesă? întrebă consilierul pe servantă.

— În dormitor...

— Condu-ne acolo!

Cei doi polițiști găsiră ușa încuiată. Bătură dar nu primiră nici un răspuns.

— Chiamă-te rog, pe detectivul din hall, spuse consilierul.

Detectivul se prezintă și Wurtz îi ordonă să forțeze broasca.

Când polițiștii pătrunseră în dormitorul contesei, o găsiră moartă. Se împușcase.

— Cum se face că n'am auzit detunătura? întrebă Sphor.

— Nici când a fost împușcat omul din strada Grillhofer nu s'a auzit detunătura, observă consilierul. S'a folosit de acelaș revolver, adăogă el arătându-i arma ce se

afla pe jos și care pricinuisese moartea a doi oameni.

Sinuciderea contesei puse capăt cercetărilor poliției. Contesa ispășise și n'avea nici un rost să se mai producă scandal în jurul acestei drame. Dosarul urma deci să fie închis.

Totuși, o conferință avu loc sub președinția directorului general al Siguranței căruia consilierul Wurtz îi făcu următorul raport:

Crima din strada Grillhofer fusese comisă de contesa di Campobello.

Ampretele luate contesei erau identice cu cele găsite în casa din care fusese tras glonte ucigător.

Cei doi birjari cari o conduseseră pe contesă din strada Grillhofer până la podul Elisabeta văzându-i portretul, îl recunoscură ca fiind al clienței lor.

Agrafa găsită de d-rul Martens era i-

dentică cu altele găsite în dormitorul ei.
mîtorul ei.

Revolverul cu aer comprimat îi aparţinea de pe vremea cînd era artistă de circ.

Ernesto Cartelane invitat de baroana von Sternburg să se deplaseze pînă la Viena, recunoscă în portretul contesei pe acela al Violettei Cincinnati.

Crima fusese comisă din răzbunare, aşa cum stabilise ancheta.

După terminarea şedinţei, directorul general al Siguranţei îl invită pe baronul Sphor în cabinetul său particular.

— Permite-mi să te felicit pentru serviciile ce ni le-ai adus, dragă d-le baron, îi spuse directorul general. Ai desfăşurat cu prilejul cercetărilor în legătură cu cele două afaceri misterioase, o activitate laborioasă, demnă de toată lauda.

Apoi scoase din sertarul biroului un plic voluminos pe care i-l întinse, surîzând:

— Este decretul de numire, îl lămureşte el, şi prima gratificaţie pe care ţi-ai câştigat-o în chip strălucit.

Un an mai târziu, în locuința somptuoasă a baroanei von Sternburg avură loc, în aceeași zi, două cununii: a Metei cu căpitanul de Stat Major Fernkorn și a Mariei di Castellmari cu baronul Sphor.

— F I N E —

București, 25 Iunie 1941.

D. C. B.

La 5 Iulie 1941

Editura noastră lansează

Colecția „FAMA”

romane de dragoste, mister, aventuri, spionaj, etc.

Primul număr va constitui o mare lovitură editorială și se intitulează :

Traficanții din Maroc

de Jean Martin

Colecția „FAMA” va publica în fiecare lună, câte un roman de valoare, la prețul modic de 15 lei

12

**EDITURA
DANUBIU**

publică

1941 în

«Colecția de 15 lei»

un senzațional roman scris de

H. de VERE STACPOOLE

A U R U L PACIFICULUI

O superbă întâmplare de-
sfășurată în cadrul feeric al
insulelor din Oceanul Pacific

AURUL PACIFICULUI

de H. de VERE STACPOOLE

**va fi o rele-
vație pentru
cititorii noștri**